

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

4to Dig. 3385
DISSERTATIO INAUGURALIS
QVA

LVCIANI
TRACTATVM
DE
LONGAEVIS

NOVA VERSIONE LATINA
NOTISQ. PHILOLOGICIS

INSTRVCTVM
AMPLISSIMI ORDINIS PHILOSOPHICI INDVLTV
PRAESIDE

IO. HENRICO MAIO

ANTIQVIT. LING. GR. ET OO. P.P.

PATRONO ET PRAECEPTORE

AETERNVM COLENDO

PRO OBTINENDIS

IN PHILOSOPHIA SYMMIS HONORIBVS

AD DIEM XVI. MARTII.

PVBlicae ERVDITORVM DISQVISIIONI

EXPONET

IO. HERMANNVS BENNER

GIESSENSIS

ILLVSTR. PAEDAG. GIESS. COLLEGA.

GIESSAE

TYPIS VIDVAE IO. REINH. VVLPPI, ACAD. TYROG.

THE ALOVE

THE ALOVE

THE ALOVE

THE ALOVE

THE ALOVE

THE ALOVE

THE ALOVE

THE ALOVE

THE ALOVE

THE ALOVE

THE ALOVE

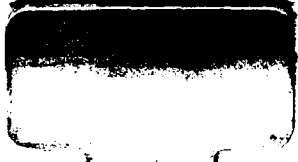
THE ALOVE

THE ALOVE

THE ALOVE

THE ALOVE

Peyerische
Staatbibliothek
München

LECTORI AMICO S.

Dispicientibus de argumento disputationis Academicæ inauguralis, in quo occuparetur industria nostra, in animum præ aliis venerunt Luciani maximo, tam illustres, tam docti, tam clari, tam suaves, sed tam male simul, hand paucis in locis, habiti, & ab interpretum, & commentatorum, & qui ultimo recte loco ponuntur, hypothetarum ordine. Nam ut nihil commorem de antiqua Obsopoci versione, recentior illa Io. Benedicti, professoris Salmurienfis, servata etiam, & quod ad præsentem Nostri attinet tractatum, descripta fere tota, si ultimam demas sectionem, a Iano Grutero in Florilegii magni tomo secundo lib. X. pag. 1033. a naevio adeo immunis non est, ut quam plurimi potius in ea occurrant. Iam vero commentandi genus eiusmodi adhibitum fuit, quod aut notiora tantum attingeret, aut in dubio relinqueret lectorem, ipsum autem suavisimum auctorem per omnia minime illustraret. Accedebant vitia, quæ editiones omnes a nobis in consiliis vocatae, supra modum erant contaminatae; consulimus vero edita exempla Basiliensia duo, quorum unum nuper Graecum anno M.D.LV. alterum Graeco Latinum prodit cum Cognati & Sambuci adnotationis, itemque Amstelodamense an. 1687. cum notis variorum, nec non Aldinum an. 1522. quo inquinatus in Graeca litteratura vidimus nullum, quanquam alioquin non vulgarem adhuc laudem Aldi obtinuerit diligentia. Hoc ut demonstrem, verbis non utar; quisquis instructus est rara illa editione, aptus sua adhibere poterit, optimos profecto magistros. Quamobrem ut in tam venusto tractatu menda tolleremus, textum ante omnia Graecum, vel repugnantibus libris editis, dare studuimus correctionem. Didicimus enim verum esse, quod Gruterus Suspic. III. 1. pronuntiat. Non perturbor extorplarium consensu. Vidi quippe saepius, cum una ovis in flumen deflueret, reliquum gregem ocys insequi. Dein textum in certas distribuimus sectiones, versionem quoque latinam dedimus novam, eamque paullo liberiores, a mente tamen, ut arbitramur, Samosatensis non recedentem; porro adnotationes subiecit, non eas, quas opusculi requirit dignitas, sed quas ingenii nostri

pan-

*paupertas suppeditare valuit. Inter aduimacula quibus est sumus; editionem Aidinam paullo ante nominauimus, & Basileensem; Graeca est utraque, utramque etiam debemus humanitati amplissimi Senatoris Francofurtani, Zach. Contr. ab Vffenbach. Ad oras Basileensis exempli additae erant mann Antonii Aemilii, Aqueusis, notae, de quibus hoc iudicium ipse auctor in fronte tulit: Lectori, Passim adscripta pubescentis aetatis fuerunt. Atque ita sane est, si maximam adnotatorum partem confideres; nec ideo minus recta est illustris possessoris, e vestigio subiecta, censura: Reperies tamen etiam non quod puer reperit, sed quae prouectior aetas tulit, eruditaque manu postea addidit ille ipse Aemilius. Ex quo grauiorum aetatum numero sunt illae, quas nos enotauimus; ceteras tironibus in hac arte relinquimus. Inuenies quoque B. L. insertas quasdam adnotationes, muneris ac eruditionis splendore excellentissimi viri, Io. Guil. Steinheilii, quas ille ad nostrum petatum communes nobiscum facere voluit, cui proinde, aeque ac nobilissimo Vffenbachio, publicas & debitas persoluiamus gratias, liberalitatem utriusque & promptum iuuandi studia nostra animum perpetuo depraeclaturi. Hoc habitu induti in cathedram nunc prodeunt longaeui homines a Luciano consignati, qui ipse uinacitatis uernosae haud paruum fuit exemplum, confectaue aetate, anno nonagesimo obiit, obseruante in eius uita Bourdelotio. Nec indigna labore quem impendimus, haec uariis uideri debet, utpote quam quouis tempore viri eruditi pertraherunt; ut enim eos taceam liberos, qui ad aetatem peruenere nostram, aliquis *Ἀποκρίσεις ἐν τῇ πρὸς Πανόβιον* citatur a Clemente Alex. Paedag. II. 2. pag. 180. edit. Oxoniensis, & ex proximo saeculo Fendius, ab illustrissimo heroe rogato Boineburgio, cuius haec sunt in epist. XCV. ad DiotERICUM p. 319. uerba: multae (longaeuorum) centuriae olim a Fendio collectae apud me latitant, quas propediem in museum Koenigianum mittam; quarum tamen nullam mentionem inuenire licuit factam in bibliotheca Koenigii. Vltimus te non morabimur, optime lector, quin potius ad Πανόβιον Lucianos nunc te mittimus, operantes, ut ipse, quisquis fueris, integra mento certisq; sensibus, ad multos uinas annos. Valde & nobis faue.*

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑ
ΤΕΩΣ ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ.

LUCIANVS SAMOSA
TENSIS DE LONGAEVIS.

I. I. **O** N A P T I I. **L**ONGAEVOS, QVOD IN

1. *Ὀνὰς*) *Macrobius*, qui boni ominis causa in vestibulo adnotationum ad τὸς μακροβίους Lucianeos, atque in ipsis principiorum primordiis (ut cum *Iulio Firmico* praefat. ad librum *Matheseos* primum loquamur) constituitur, ad somnium *Scipionis* I. 3. *Ὀνὰς* siue *Ὀνὰς* & *ἐνύπνιον* inuicem seiungit, quod & *Swidas* facit v. *Ὀνὰς*, & *Helladius* in *Chrestomathia* col. 983. & *Artemidorus* IV. 1. statuentes, *Ὀνὰς* non nisi de veris somniis dici, de reliquis *ἐνύπνιον*. Quod equidem discrimen locum hic habet, quando euentus & *ἐνέγεια* post somnium fuerant subsequuta; perpetuum vero haud est, fatentibus ipsis Atticarum litterarum magistris, & comprobante vocum istarum usu. *Lucianus* noster de vita sua, quod p. 11. τὸ ἐνύπνιον vocat, id antea & deinde aliquoties *Ὀνὰς* salutat. *Xenophon* suum somnium, cuius ibidem meminit *Noster*, nomine τὸ ἐνύπνιον, adpellat *Ὀνὰς* libro III. de expedit. *Cyri* pag. 295. non aliter atque *Alciphron*, qui lib. III. ep. 10. sub finem, nominat *ἐνύπνιον*, quod primum dixerat *Ὀνὰς*. Apud

T I T O T O I N S O M N I S I V S S V S S V M , M V N E -
R I S

Romanos *Somnus*, *somnium* & *insomnium* diuersa sunt. *Servius* ad *Aeneid.* lib. V. col. 985. *Bene discernit ista Virgilius, ut Somnum ipsum Deum dicat; Somnium, quod dormimus; Insomnium, quod in somnis videmus.* Quod si ex antiquorum scitis cognoscere voluerimus, ad quamnam somnii speciem praesens *Luciani* ὄναρ referri debeat, audiendus iterum erit *Macrobius* l. c. p. 27. scribens: *Huius (somnii proprie dicti) quinque sunt species: aut enim proprium, aut alienum, aut commune, aut publicum, aut generale est.* Fuit ergo proprium & commune simul. Illud est, eodem exponente *Macrobio*, cum se quis facientem patientemne aliquid somniat, quale quid *Samosatensis* de se heic narrat; hoc vero, cum se vna cum alio, uti *Noster* cum *Quintillo* suo. Iam & *Graeca* consideremus; cum rem bene praecusam verba haud inuita sequantur. Ait *Noster* ὄναρ τι τυτο - κλεινός, nude, & simpliciter breuiterque. Sic in *Pseudom.* pag. 776. αἷς ὄναρ παρὰ τῷ Θεῷ ἀκρίων ἀπεκρίνεται, quasi in somnio a Deo edoctus respondebat. in *Gallo* p. 159. ὄναρ πλῆτων, per somnium diues. in *Cronosolone* p. 614. ὄναρ ἱππίας, qui in somnio adparuit. Ad eundem modum *Theophylactus Simocatta* epist. 36. μηδὲ ὄναρ ποτὲ τὸ γυναικίον θεασάμενος. *Aelianus* var. hist. I. 13. ὄναρ ἐβίβλητο κεραυνῶ. Libro XII. 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο. *Achilles Tatius* lib. I. p. 13. ὄναρ ἰδόντων συμφύων τῇ παρθένῳ. Plura non constipamus; est enim exemplorum vbique μέγας πῖος. Aliquando etiam integre legitur καὶ ὄναρ, ut apud *S. Matthaeum* I. 20. II. 12. 13. 19. 22. & alibi. Quae paullo post sequitur locutio ὄναρ ἰδεῖν optima est, sicuti & illa apud *Aleiphronem* lib. 3. ep. 10. θεασάμενος ὄνειρον, & apud *Theophrastum* charact. cap. 3. & 16. ἰδεῖν ἐνύπνιον, & alibi ὕπνῳ ἐρεῖν. Ad cuius imitationem Latini dicunt *Somnum videre*. *Euolue H. Stephani* Lexicon Ciceronianum p. 74. & *Dan. Vechneri* Hellenolexiam lib. 2. cap. 12. p. 370.

Δ Α Μ Π Ρ Ο Τ Α Τ Ε R I S T I B I L O C O O F F E R O ,
 2.) I L .

2. ΚΥΝΤΙΛΛΙΣ :) Admodum illustre in Romanorum monumentis nomen est Quintiliorum ac Quintillorum. Innotuerunt omnibus Quintilius Priscus, Agathyrus, Asiaticus, Eutychus, Dictator, Bisidianus, Hermeros Abascantus, Varus, Vibianus, Vitalio, alij; horum nullum hic designari existimamus, sed aliquem potius ex illis Quintilijs fratribus, quorum vnus Gordianus (vel secundum quosdam Condianus aut Cardianus) alter Maximus dictus. Vterque diuitijs, gloria, eruditione, multum valuit; ambo consules simul fuerunt, duxerunt exercitus, prouincias rexerunt, ac prout vita, officiis, moribus, pares exstiterunt, sic idem quoque mortis fatum experti sunt, a Commodio quippe occisi. Habet vniuersa, qui Dionem Cassium in compendio exhibet, *Xiphilinus* p. 819. ἰφόνευσε δὲ καὶ τὰς ΚΥΝΤΙΛΛΙΔΑΣ, τὸν τε ΚΑΡΔΙΑΝΟΝ καὶ τὸν ΜΑΞΙΜΟΝ, μεγάλην γὰρ εἶχον δόξαν ἐπὶ παιδείᾳ, καὶ ἐπὶ στρατηγίᾳ, καὶ ὁμοφροσύνῃ, καὶ πλῆττι. Ἐκ γὰρ δὴ τῶν προσόντων σφίσιν ὑποπτευόντο καλῶν, εἰ ἔ μὴδὲν νεώτερον ἐνεόκειν, ἀχθῆσθαι τοῖς παρῆσιν --- ἐγένοντο δὲ ἔ πολυκτῆμονες, καὶ παμπλήσιοι, καὶ ἤερχον, καὶ παρῆδενον ἀλλήλοις. Iam vero Lucianus, monstrante *Vossio* de Historicis Graecis II. 15. p. 233. imperante M. Antonio philosopho, & sub filio eius Commodio, vixit, a quo domus Quintiliorum omnis extincta est, referente *Lampridio* c. 4. Attigit ergo Noster fratrum Quintiliorum aetatem, ad quorum alterutrum, nostra ex coniectura, hunc de Longaeus misit tractatum. Neque obstat, quod is Graece ΚΥΝΤΙΛΛΟΣ, Latine *Quintilius*, scribatur, cum venientia a *Quintus* varie flectantur, vt *Quintius*, *Quintilius*, *Quintilianus*; haud secus ac a *Lucius* est, *Lucilius*, *Lucillus*, *Lucillianus*, *Lucianus*, *Lucas*, qua de re ὁ θαυμάσιος *Hugo Grotius* in prolegom. ad S. Lucae euangelium. Immo *Quintilius* & *Quintillus* nihil discrepant; vnum scias esse nomen idemque. Occurrit *Quintillus*, Diui Claudii frater, & post eum imperator, apud *Flavianum Vopiscum* in Aureliano, *Trebellianum Pollionem* in Claudio, *Eusebium* IX. 8. lo. *Bapti-*

nam Egnatium de Rom. principibus libro primo, aliosque, ubi varietas lectionum est, tam in editis quam scriptis augustae historiae conditorum libris, aliis *Quintiliis*, (quod etiam in *Paullo Diacono* lib. X. p. 315. exstat,) aliis *Quintilio* exhibentibus; numis tamen & accuratioribus libris *Quintillus* seruantibus, ut ibi monent viri docti; occurrit *Faustus Quintillus* consularis augur apud *Aelium Spartianum* in vita Didii Iuliani cap. 6. occurrit denique *Quintillus*, & femineum Quintilla iunctum in corpore antiquarum inscriptionum apud *Gruterum* col. 780. Paret ex supra dictis, quamobrem Noster *Quintillum* suum in fronte huius libelli *λαμπρότατον*, hoc est, veterum Romanorum ore, *illustrans*, *clarissimum*, *Splendidissimum*, in calce vero *εργατάτον* adpellauerit, ob munerum pura splendorem & vitae sanctitatem. Porro a Luciani consuetudine alienum haud fuit, excelsa dignitate fulgentibus viris inscribere libros, quod vel ex apologia pro mercede conductis constat, quam Sabino cuidam (& forsan illi, qui sub M. Antonino Pio consul fuit secundum *Cassiodori* chronicon p. 1346.) consecrauit, cuius aequae ac Quintilli nomen Latinum est; non enim a Romanorum moribus abhorruit Graeca intelligere, quod ex *Cicerone* pro Archia poeta, & *Iuuenali* Satyra VII. 189. seqq. manifestum est, quippe qui fuerunt *Docti sermones utriusque linguae*, ut *Horatii* verba Carm. lib. 3. od. 8. faciamus nostra. Ceterum de Quintillis fratribus plura qui volet, apud *Is. Casaubonum* reperiet ad *Lampridii Commodum* pag. 485. apud V. C. *Petrum Needham* in prolegom. ad *Geoponica* pag. XVII. seq. & apud *Gottfr. Olearium* ad *Philestr.* pag. 559. Dedimus nostram de Quintillo suspicionem, quae si ceruicosum inuenerit aduersarium, moleste id haudquaquam feremus. Immo, ut nobiliora adponamus, quae vir vere *λαμπρότατος*, *Ioh. Guil. Steinheilius*, litteris ad nos datis indicauit, haec attexemus, panno

pur-

3) κειλεύθεις , 4) προσφέρω σοι
δῶρον τὸς μακροβίους , πάλαι μὲν
τὸ ἄναξ ἰδὼν , καὶ ἰσαγόμενος τοῖς φί-
λοις ,

Equidem insomnium istud
iam pridem mihi visum, ami-
cis enarraui, quo die filio tuo
natu

purpura n. Suspicor, non unum hunc ex iis extitisse Quin-
tilius, quorum omnem domum extinctam a Commodo refert Lam-
pridius pag. 47. Sed Faustum Quintillum indicari puto, qui cum
Commodo consul fuit anno VI. Antonini Philosophi, secundum Eu-
sebiū chron. can. p. 214. Chron. Alex. p. 214. Cassiodor. Chron.
p. 389. cuiusque auctoritas etiam, necato iam Commodo, magna
fuit in Senatu Romano; haec enim de eo recenset Spartianus vita
Iuliani p. 62. Haec tamen agentī Iuliano, Faustus Quintillus
consularis augur contradixit, asserens, non debere imperare eum,
qui armis non posset aduersario resistere. Neque obstat senten-
tiae meae aetas Luciani; hanc enim ultra Commodi tempora eum
extendisse accurate & prolixè satis ostendit Doduvellus Dissert. de
Isidoro Characeno §. 5. praefixa volumini secundo scriptorum Geo-
graphiae veteris.

3. κειλεύθεις) Etenim haud raro per quietem admonemur de re-
bus grauissimis; exempla passim in Plutarchi Vitis, & Phil. Ca-
rolo ad Q. Curtium p. 649.

4. προσφέρω σοι δῶρον) Libri iam olim pro donis, & natali luce, &
Saturnalium tempore, & diebus atque occasionibus aliis. Iso-
crates initio admonit. ad Demonicum : ἀπὲς αὐτὰ σοι τὰνδε
τὸν λόγον δῶρον. Noster in Cronosol. p. 617. ἀντιπεμπόμεναι δὲ ὁ
πρὶν τῷ πλεσίμῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένῳ, βιβλίον τῶν παλαιῶν -- ἢ
αὐτῷ σύγγραμμά, ὅποιον αὖ δύνῃται. Versus diptycho Compen-
dienti inscripti, cuius ἐκτυπὼν publicauit Sirmundus notis ad
Sidonii lib. IX. ep. 5.

Τοῦτ' ἐστὶ δῶρον ἢ σοφῇ γαστρίᾳ

ἢ πατρὶ ὑπαρχόν προσφέρει φιλοξενῶ.

Timaens sophista in Lexico Platonico, cuius ampla nobis spe-

λοις, ὅτε 5.) ἐτίθειτο τῷ δευτέρῳ σου
 παιδί τὸν ὄνομα. 6.) συμβαλεῖν δὲ
 δυο ἔχων, τίνος 7.) ὁ θεὸς κελεύει
 μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους,
 τότε μὲν ἡνέσμεν τοῖς θεοῖς ἐπιμή-
 κισον ὑμᾶς βιῶναι, σὲ τε αὖθις, καὶ
 παῖ-

natu minori imposuisti no-
 men : cum autem diuinando
 adsequi non potuiffem, quos-
 nam me tibi productae aeta-
 tis viros Numen iuberet ad-
 ferre,

cimina dedit illustri doctrina conspicuus *Montfaucon* in bi-
 bliotheca Coisliniana pag. 477. τάχας δὲ ταῦτα κατὰ σοῦχῶν καὶ
 μεταφράσας, ἀπέστειλά σοι. *Censorinus* librum, qui aetatem
 tulit, de die natali, *Q. Cerellio* natalitii titulo misit. Nec libri
 tantum, verum carmina quoque & leuioris momenti alia. Adi-
 sis *Iac. Phil. Tomasinum* de donariis & tabellis yotuius
cap. IX. si is operis auctor est; de quo dubitare videas *Cass.*
Hofmannum *epist. XX.* ad *Reinesium* p. 57. & *epist. XLIV.*
 pag. 377.

3. ὅτε ἐτίθειτο τῷ δευτέρῳ σου παιδί τὸν ὄνομα] Parentes nomi-
 na dabant filiis. *Diodorus Siculus lib. IV.* p. 152. edit. H.
Stephani, vbi de Hercule : τοῖς μὲν ἄν' ἄλλοις οἱ γονεῖς τὸν ὄνομα
 περιτίθεισαν τέτταρ δὲ μόνη ἡ ἀρετὴ τὴν προσσηγορίαν ἐθελο. matres
 autem filiabus, v. *Ios. Barnes* ad Eurip. *Ion.* v. 800. idque
 fiebat apud Romanos, si filius esset, nono, sin filia, octauo post
 partum die, *Plutarch.* in Rom. problem. p. 288. *Ios. Scaliger*
Aufonian. lectio. II. 22. *Kippingius* antiquit. Roman. lib. I.
 p. 15. nam in Graecia aliter rem se habuisse, vix quisquam est, qui
 ignoret.

6. συμβαλεῖν) diuinando adsequi. De quo significatu legendus
Clar. Iac. Elsner in *Obferu. S.* ad *Lucae II.* 19. p. 185. qui
 nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. *Scholiastes*
 Nostri explicauit διακεῖναι, νοῦσαι.

7. ὁ θεὸς) Καὶ γὰρ ὁ ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν, *Homerus* *Iliad.* A. 63.
 & ex

παῖδας τὴς σους, 8.) τοῦτο
 συμφέρειν νομίζων, καὶ σύμ-
 παντι μὲν τῶν ἀνθρώπων γέ-
 νει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων,
 αὐτῷ τε μοί, καὶ πᾶσι τοῖς
 ἑμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μοί τι ἀ-
 γαθὸν ἰδοὺ προσημίανεν ὁ
 θεός. σκεπτόμενος δὲ καὶ
 ἑμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἤλθον,
 εἰκὸς εἶναι τοὺς θεοὺς ἀνδρὶ
 περὶ παιδείαν ἔχοντι, ταῦτα
 προστάσσοντας κέλαιεν τί
 προσφέρειν σοι τῶν 9.) ἀπὸ
 τῆς τέχνης. Ταύτην δὲ αἰτιω-
 τάτην νομίζων τήν γε τῶν σὺν
 τοῖς) γενεθλίων ἡμέραν δίδωμι
 σοι τῆς ἰσορρομίας εἰς μακρὸν
 γῆρας

ferre, tunc sane precabar Deos
 immortales, vt diutissime tu
 ipse pariter ac filii tui, viueret-
 tis; illud existimans emolu-
 mento futurum cum vniuerso
 hominum generi, tum vero mihi
 prae ceteris & meis omantibus.
 Namq; fausti quidpiam mihi vide-
 batur praesignificare Deus. Quae
 cum interiori mentis attentione
 apud me voluerem, in cogitatio-
 nem deducebar, verisimile esse,
 Deos, viro liberalibus operanti
 disciplinis talia praecipientes; id
 omnino velle, vt aliquid ad te de-
 ferret

& ex illo *Plinius lib. I. epist. 18.* Adde *Synesium* initio libelli
 de insomniis.

8. τὸ τοῦ συμφέρειν νομίζων, καὶ σύμπαντι μὲν κ. τ. λ.) Non absimili
 ratione Noster in fine *Philopatridis* (si verus dialogi illius pater
 est Lucianus, quo sane antiquiorem arbitrat *Huetius* de-
 monstr.) *Euangel. propof. IV. §. LI. pag. 94.* Τὸ τοῦ ἀρετῆ τοῖς παι-
 σιν, αἱ ἡμέραι τῷ αὐτοκράτορος. Adde *Athenagoram* in extre-
 mo legationis pro Christianis.

9. ἀπὸ τῆς τέχνης) Scilicet litterarum, vt recte adpinxit *Anton.*
Aemilius Aquensis, in notis MS. & res clamat ipsa.

10. γενεθλίων) *Ammonius* de differentia vocum: γενεθλια τὰς
 σεῖαι ἐπὶ τῶν ζώων, καὶ ἐν ἡ ἑκάστῳ ἡμέρᾳ ἐγεννέθη. Qua notio-
 ne recurrit apud Nostrium in Gallo: θυγατρὸς τήμερον ἐσιῶ γενέθ-
 λια, *Hesych.* *Milesius*, de rebus patriae CPoleos p. 54. διττα-
 ξιν

γῆρας ἀφικέσθαι ἐν 11.) ὑγια-
σύνῃ τῇ ψυχῇ, & ὁλοκλή-
ρῃ τῷ σώματι. Καὶ γὰρ αὖ
ἐ ὄφελος 12.) γένοιτο τί
σοι ἐκ τῷ συγγράμματός δι-
πλῶν τὸ μὲν, ὡδυμιά τῃ
ἐ ἱππὶς ἀγαθῇ, ἐ 13.) αὐ-
τὸν

ferret e litterario censu deprom-
tum. Quamobrem ratus auspi-
catissimam hanc esse tuorum na-
talitiorum diem, eos tibi do, quos
ad multam senectutem firma cor-
poris animique valetudine pro-
gressos, memoriae proditum est.
Etenim duplex utilitas ex hoc li-
bello

Ξιν ὅτω τὴν ταυτὴ σῆλην ἐπὶ τὰς ἐφεξῆς χρόνους τῇ τῶν γενεθλίων ἡμέ-
ρῃ ἱεῖσθαι. Dio Cassius libro 54. p. 539. τὰ τε γενέθλια τῷ Αὐ-
γύστῃ -- ἑορτάσσι. Natales porro dies hilaritate & conuiuio fuisse
celebratos, ne monere quidem necessum.

11. ἐν ὑγιασύνῃ τῇ ψυχῇ, & ὁλοκλήρῃ τῷ σώματι) *Corporis atque animo valente dixit Censorinus cap. IV.*
12. ὄφελος γένοιτο τί σοι ἐκ τῷ συγγράμματός διπλῶν) *Phaedrus prologo libri primi; duplex libelli dos est, quemadmodum praeclare ex Rhemenſi codice restituit Rigaltius, & argumen- tis quam plurimis defendit Marquardus Gudius. Adiaci potest locus geminus Prudentii περὶ σεφάνων hymno VI. 55. Ecco duas fidei summo patre conferente doctes; & Isonis Magistri glossae ornamenta, dos potest dici, quicquid honorifice datur.*
13. αὐτὸν ἐπιμήκισον) *Cum denso spiritu scripsimus αὐτὸν, etsi non fauceant editiones, αὐτὸν vero pro ταυτὸν teipsum vel per aphae- resin vel per crasin dici, notant Grammatici; & observauit pri- dem Enſtathius ad Iliad E. pag. 522. editionis Romanae; sic est in prouerbio Graecorum: αὐτὸν ἢ τείφον κύνες θίλει τείφον, te ipsum non alens, canes vis alere apud Apostolium centuria IV. 87. & Suidam Tomo I, p. 387. Hoc primum. Deinde nil ma- gis certum, quam errorem hunc in bene multos Luciani locos irrepſisse. Testis esto, qui Samosatensem ita nouit, ut nemo ma- gis, celeberrimus Tiberius Hemſterhuis ad Luciani Dialogos*

τὸν ἐπιμήκισον δύνανται βιά-
ναι. τὸ δὲ, διδασκαλίας τις
ἐκ παραδειγμάτων, οἱ ἐπι-
γνοίη, ὅτι οἱ μάλιστα αὐτῶν
ἐπιμήκειαν ποιησάμενοι κατὰ

τῆ

bello ad te peruenire potest; alte-
ra, animi quaedam alacritas, & spes
bona, fieri posse, vt diuturna lucis
vsura & ipse fruaris: altera, vt exem-
plis edoctus cognoscas, eos, qui
maximam sui curam habuerint, &

cor-

p. 23. f. *Nihil hoc leniculo errore (de quo nunc agitur) in Lu-
ciano aliisque frequentius, nihil itidem, quod facilius animaduer-
tatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitauerit & Mathe-
maticos super Aratei versiculi sensu Phaenom. v. 23. lege, sis, in
commentario Theonis, Conf. idem vir doctus l. c. p. 32. Deni-
que, ad ἐπιμήκισον quod attinet, equidem illibenter carpinus in-
dustriam aliorum & peritiam, Henrici potissimum Strep-
hani, litterarum Graecanicarum statoris, sed quem absque virgula
censoria dimittere nunc minime possumus, in thesauri indice ita
scribentem: 'Επιμήκισον, Oblongum, Diuturnum: & aduerbia-
liter Diutissime v. l. sed rectius fortassis ἐπὶ μήκισον subaudiendo
χρόνον. Habere possit ea opinio praesidium in editione Basil.
MDLV. mere Graeca, & altera Graeco-Latina, cum Cognati &
Sambuci adnotationibus, quae ἐπὶ μήκισον legunt, diuissim. Ve-
rum nostra lectio non auctoritate tantum editionis Aldinae &
Amstelodamensis, sed etiam analogia similium vocum ceterorum-
que scriptorum venerandis nominibus nititur. Prius euincet
alia aduerbia, ad eandem rationem cum ἐπὶ connexa, veluti ἐπι-
βραχύτερον in Iamblichō de mysteriis p. 45. ἐπιδευτερον, & plura-
liter τὰ ἐπιδευτερα, secundae partes, in Achille Tatīo p. 225. vbi
consulendus ὁ πᾶν Salmasius pag. 608. & 700. item ἐπιτο-
πλέισον in Schol. Aristoph. ad Concion. pag. 747. a. posterius
monstrabunt, quae sequuntur, testimonia. Ecce Alciphron
lib. I, ep. 22. p. 86, οἱ δὲ & τὸ ἐντραγεῖν ἐπιμήκισον ἐξέτεραν, & Lu-*

τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν,
ἔτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας
ἦλθον σὺν υἰεὶ παντελῇ.

II. Νέστορα μὲν ἔν τὸν σοφώ-
τατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς
παραίτειναι γενεάς 14.) Ὅμηρος
λέγει· ὃν συνίστησιν ἡμῶν γεγε-
νησμένοι ἄριστα ἔ ψυχῇ
σώματι. ἔ Τηρεσίαν δὲ τὸν
μάντιν, ἡ τραγῳδία 15.) μέχρις
ἔξ

corporis & animi ratione, senectutem quam longissime, perfecta cum sanitate, produxisse.

II. Nestorem igitur, sapientissimum Achiuorum, ad tres generationes vitam prorogasse Homerus auctor est, quem & animo & corpore optime exercitatum nobis commendat. Et Tiresiam vatem, ad sextam vsque hominum aetatem

cianus noster dial. Terps. ac Plutonis p. 272. εὐγε ὦ Θύκστε, ζῶης ἐπιμήκισον. Mox ibidem: ζῶης ἐπιμήκισον, ὦ Θύκστε. Idem de Gymnasiis p. 296. ἐπιμήκισον διαρκεῖναι πρὸς τὸν πόνον. Rursus sub initium praelentis libelli: ἡξάμην τοῖς θεοῖς ἐπιμήκισον ὑμᾶς βιώνει, & non longe post verba quae considerauimus, τὸν Τηρεσίαν ἐπιμήκισον βιώνει.

14. Ὅμηρος (λέγει) Iliad. [A. 250. seq. Odyss. r. 245. Sub Nestoris, (quem *longaevum* nominat *Martialis* VIII. epigr. 6. *trifecti- senem* vero Naeuius apud *Gellium* XIX. 7.) persona *Ovidius* *Metamorph.* XII. *vixi Annos bis centum, iam tertia vivitur aetate.* Verum cui non dictus Nestor?

15. μέχρις ἔξ γενεῶν) Sex, septem, immo nouem durauisse aetates Tiresiam, fabulae volunt. Lege *Phlegontem Trallianum* mirabilium cap. IV. *Isaacum Tzetzem* ad *Lycophrona* pag. 76. *Barnesium* ad *Euripidis* *Bacch.* v. 175. *Barthium* ad *Statii* *Theb. lib.* IV. pag. 1066. Et quid plures in re notissima indicare iuuabit? De varia notione vocabuli γενεάς, quae in aetate hominum considerata maxime venit, consule insigne litterati orbis & praecipuum Germaniae nostrae decus *do. Alb. Fabricium* *Biblioth. Graecae* l. I. c. 30. §. 15. nec non *Erasmo*,

Schmi-

ἔξ γενεῶν παρεῖναι λέγει· πι-
θανόν δ' ἂν εἴη ἄνδρα 16.)
θεοῖς ἀνακείμενον, ἢ καθαρ-
τὴρα διαίτη χρώμενον τὸν Τει-
ρεσίαν, ἐπιμήκισον βιῶναι;

III. Καὶ γένη δὲ ὅλα μα-
κρόβια ἰσορεῖται διὰ τὴν διαί-
ταν, ὥσπερ 17.) Αἰγυπτίων οἱ
καλῶ-

tem superstitem fuisse. Tragici
commemorant. Credibile est au-
tem, Tiresiam, quod vir esset Diis
deuotus, & puriori victus ratione
vteretur, vitam vixisse maxime diu-
turnam.

III. Quid? quod tota homi-
num genera propter victus ratio-
nem longaeua memorantur, cu-
ius-

*Schmidium ad Matth. XI. 16. p. 187. seq. ex antiquis Eustathium
ad Iliad. A. p. 97. & Censorinum cap. V.*

16. θεοῖς ἀνακείμενον) *Obsopaeus* conuertit *Diis immortalibus
sacrum*; nec abit *lo*, *Benedictus*. In notis MS. *Aemilius A-*
quensis reddit: *Diis consueat*. Melius exponas: *religiosum*,
Diis deuotum, idque *Iulii Pollucis lib. 1. sect. 20.* auctoritate: Ὁ
μὲν τοίνυν θεὸς νομίζων ἀνὴρ, καλοῖτ' ἂν εὐσεβὴς, φιλόθεος, ὅσιος, φι-
λοθύτης, φιλοερατής, ἱεροεργός, θεῶν ἐπιμαλής, θεοῖς ἀνακείμενος,
θειασμῷ προσκείμενος. vnde simul constar, quare statim Noster
de Magis scribat: γένε· τῷτο μαντικόν, ἔθ· θεοῖς ἀνακείμενον.

17. Αἰγυπτίων οἱ καλῶμενοι ἱερογραμματεῖς) Quod bona cum
venia fiat viri illustris *lo*, *Guis. Steinbeilii*, commentarii vice afe-
feremus, quae in notis MSS. ad *Heliod. lib. 1. 28. p. 109.* quas eius
beneficio possidemus, de istis ἱερογραμματέωσι & sacris eorum li-
bris, pro sua profunda litterarum Graecarum peritia, adnotauit:
Libri bi Aegyptiorum sacri varia reconditae sapientiae complecto-
bantur argumenta. Meminit eorum Plutarch. quaestion. commun.
4. 5. p. 702. item de Iside & Osir. p. 331. ex horum librorum prae-
ceptis etiam medici aegrotos curabant. Diod. Siculus lib. 1. p. 52.
item Horapollo Hierogl. 1. 38. p. 47. ἔστι δὲ παρὰ τοῖς ἱερογραμμα-
τέωσι ἑ βίβλος ἱερὰ καλεμίνη ἀμβρότης, δι' ἧς κρίνεται τὸν κατακλι-

μενοι ιερογραμματεῖς. 18.) Ασ-
συρίων δὲ, καὶ Ἀραβίων, οἱ ἐξηγη-
ται

iusmodi sunt Aegyptiorum sacri
scribae, apud Assyrios & Arabas
fabula-

ὅντα ἄρρητον. *Magicas etiam disciplinas in his libris traditas fuisse,*
seniocio e Luciani Philops. p. 321. seq. Auctores & curatores horum
librorum vocabantur ιερογραμματεῖς, docente Iosepho adu. Apion.
p. 1034. καὶ πολλὴν ἐποίησαντο πρὸς τὴν, τὴ μὴδὲν ἀμνηστὴν παρ
αὐτοῖς πραττομένων παραλιπεῖν, ἀλλ' ἐν δημοσίαις ἀναγραφαῖς ὑπὸ τῶν
σοφιστῶν αἰεὶ καθιερωθῆ. add. idem Ioseph. pag. seq. ιερογραμ-
ματίων mentio quoque exstat apud Lucianum Longaen. p. 350. mo-
res hominum eos castigasse patet ex Horapoll. l. 39. p. 47. Condiem-
dis mortuis operam dabant, secundum Diadorem Sic. lib. l. pag. 57.
Haecenus vir munere non minus quam eruditione excellentissi-
mus. Pauca de sacris hisce Aegyptiorum scribis habet quoque
Batanius in Britannia hospes, hoc est, Adrianus Beuerlandus in otiiis
Oxoniensibus (de quibus vide Cl. B. G. *Struuii* Introd. in notir.
rei lit. c. IX. in fine) cap. XX. quae vel ideo haec legenda dabi-
mus, quod nondum publici iuris facta sunt. Egit vir doctus de
γραμματεῦσι & ἀρχιγραμματεῦσι veterum, quos ait fuisse *similes*
ιερογραμματεῦσι de quibus Cheraemon apud Porphyrium l. IV. ἀποχ,
qui & ipse ιερογραμματεῖς Theodoreto in Therap. & Tzetzi.

ὡς ὁ Αἴγυπτῶν ιερογραμματεῖς Χερήμων
ἔδειξεν ἐν διδάγμασι τῶν ἱερῶν γραμμάτων.

Strabo lib. IV. pag. 659. Enolus & Lucianum & Apuleium. Vt de
proprio nonnulla dictis admetiamur, erant scribae illi arte con-
iectandi de futuris, & amuletorum ac incantationis peritia cele-
bres, vid. *Suidas in ιερογραμματεῖς*, curarunt morbos epidemicos,
pestilentiamque extinxerunt, *idem* voce ἰαχὴν, res naturales arca-
nasque scrutabantur scientias omnes, indicante *Clemente Alex.*
Strom. lib. V. pag. 657. editionis Potteranae, & inprimis lib. VI.
p. 757 seq. atque Aeliano de natur. animal. XI. 10. p. 674. Cetera
de iisdem dabunt Galeus ad Iamblichum de mysteriis p. 183. f.

Mena-

τῶν τῶν μύθων. Ἰνδῶν 19.) δὲ, οἱ
καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἀνδρες
αἰκριβῶς φιλοσοφίᾳ χολάζον-
τες.

fabularum interpretes, & apud In-
dos, qui vocantur Brachmanes, in
philosophiae studio exquisita cum
solertia

Menagius ad *Diog. Laert.* IX. 49. *Bourdelotius* ad *Heliod.* p. 81.
Gaulminius in librum primum de vita & morte *Mosis* p. 98. *Grae-*
ninus ad *Luciani Philop.* pag. 892. Quin etiam Ebraeorum ἱε-
ραρχαί τε memorantur ab *Iosepho* de bello Iud. VII. 31. p. 960. illi
scilicet, qui visa & portenta in coelo adparentia, quid praesa-
girent, exponere valuerunt; sicuti *Tacitus* hist. V. 13. anti-
quas sacerdotum Ebraicorum litteras, futurorum indices, nomi-
nat.

18. Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀραβίων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Isti enim, queni-
admodum & Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur,
propterea quod parabolice consueverint disputare, ut ex *Theodo-*
reto in *Baruchi cap.* 3. notat *Bernardus Aldrete* in *Antiguedades*
de España, Africa y otras provincias, Antwerp. 1614. editis, qui dum
praelentem *Luciani* protulit locum, τὰς ἐξηγητὰς doctores, commen-
tatores, glossularios interpretatur; qua ratione opus haud est,
receptam sollicitare lectionem, & pro μύθων substituere μυθίων,
cum *Io. Clerico* comment. ad *Genes.* V. 27. pag. 46. in primis cum
constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis
cooperta fuisse & inuoluta apud orientis nationes.

19. Ἰνδῶν δὲ οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες) De Indorum μακροβίων *Pall-*
adius de gentibus Indiae & Bragmanibus pag. 3. ζῶσιν -- ἕως ἑκα-
τὸν πεντήκοντα ἑτῶν οἱ γήραντες, δι' ὑπερβολὴν τῆς τῶν ἀνθρώπων εὐχρη-
στίας. Vitam profecto hominum centum annis modicam putant,
scribente *S. Ambrosio* de moribus Brachmanorum pag. 59. Ano-
nymus tractatu de Bragmanis, nomine *Dindimi* regis Brachma-
norum ad *Alexandrum M.* ita scribit pag. 88. nulla genera mor-

τες, ἢ 20.) οἱ καλούμενοι δὲ
Μάγοι, γέν^θ τῷτο μαντικόν,
καὶ θεῶς ἀνακείμενον, παρὰ
τε Πέρσαις, & Πάρθοις, ἢ
Βάκτροις, ἢ Χωρασμίσις, ἢ
Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, & Μήδοις,
ἢ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρ-
βαρίσις, ἑρπύμενοι τέ εἰς & πο-
λυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν δια-
τρίμενοι & αὐτοὶ ἀκριβεστε-
ρον.

IV.

solertia versantes. Adhaec qui Magi
adpellantur, genus illud diuina-
tioni deditum & religiosum; in-
super apud Persas, Parthos, Ba-
ctrianos, Chorasmios, Arcos, Sa-
cas, Medos, & multas alias gentes
barbaras, sunt, qui & optime va-
lent, & diu viuunt; ob id ipsum,
quod magiae dant operam, tem-
perantiae in victu studiosissimi.

IV.

*horum numeramus & nomina, sed diuturnis gaudiis intemperate
fruisur: nullus itaque apud nos sanandis corporibus usus herba-
rum est, nec in alienas perniciēs auxilium petimus constituti. Et pag.
90. Mortem non patimur, nisi quam aetas affecta portauerit; immo
ipsam mortem, quamuis sero aduenientem, contemnunt; ἔτοι θά-
νατε καταφρονῶσι, ait inceitus φιλοσοφούμενων auctor cap. 14. quae
Origeni vulgò adscribuntur.*

20. οἱ καλούμενοι δὲ Μάγοι-- παρὰ τε Πέρσαις ἢ Πάρθοις κ. τ. λ. j) In-
spice *Is. Casaubonum* ad *Laertii προίμιον*, *Luciani* haud immemo-
rem. Non mirabitur, & tam diuersos populos aluisse magos, qui
didicerit, vniuersum orbem antiquum orientis, in Magianismum,
(ut barbare dicam,) & Sabianismum fuisse diuisum, qua de re
agit *Hampbrey Prideaux* in *The old & new Testament connected
in the history of the leuvs* parte I. lib. 4. Vtique magorum Aegy-
pti, & quidem longaeuorum, mentio in *Isocratis* *Buisiride* p. 534. &
Phoeniciae, in *Olympiodori* vita *Platonis* pag. 587. & Persidis, Ara-
biae, Aethiopiae atque Aegypti, in *Plinii* hist. nat. XXV. 2. De
Magis ipsis operae facturi sumus precium si nihil dixerimus, cum
materia sit publica, & a viris doctis dudum occupata; magnus
erit quos numerare labor.

21. ἢ

IV. Ἡ δὲ δὲ 21.) καὶ ἔθνη ὅλα
μακροβιότατα, ὥσπερ 22.)
ἤνθρωποι μὲν ἱσοῦσι 23.) μί-
χι τριακοσίων ἔτη ἔσαν,
24.)

IV. Immo integrae gentes lon-
gissime proferunt aetatem, sicut
Seres, aiunt, ad annum vsque tre-
centesimum viuere; aliis quidem
eius

21. καὶ ἔθνη ὅλα) Ita est, possuntque nationibus, quae ad summam
senectutem vixerunt, addi Homeritae, quondam μακρόβιοι dicti
apud Photium cod. LXIV. p. 38. Hyperborei, qui feruntur an-
nōsi, Plinio teste IV. 12. Numidae inter Africanos, Appiani fide in
Punicis p. 64. Arcadum reges, de quibus Censorinus cap. 5. & Ser-
uius ad Aeneid. lib. II. X. Britanni, senium anno CXX. inchoan-
tes, auctore Plutarcho de placitis philos. V. 30. Cynaethi circa Sar-
diniam habitantes, narrante Stephano Byzantino in Κύπρῳ, atque
alii adhuc, a Gurslero in originibus mundi lib. I. cap. 20. sect. 7. pag.
284. memorati, quibus adiicere liceat Melitenenses, utpote octogin-
ta vitae annos plerumque hodie excedentes, uti ex ipsa insula Me-
lita, anno MDXXXIII. in epistola ad Sophum perscripsit Io. Quin-
tinus Haedus pag. 112. nec non Aethiopas, de quibus illustris
Ludolfus hist. Aethiop. I. 5. salubritatem vinacitas incolarum sequi-
tur, quam nonnulli usque in annos centum producant, una cum Grae-
corum hodiernis monachis, centesimum aetatis annum plerum-
que attingentibus, quod austeræ ipsorum vitae adscribitur, v. Ale-
xander Helladius de statu eccles. Graecae praelent p. 149. seq. & El-
senis olim inter Iudaeos, quos ob frugalem compositamque vitam
centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello
Iud. lib. 2. p. 729. edit. Gr. Basil. fuitque illis potus ὕδωρ ναμα-
τιαῖον, secundum Philonem Iudaeum de vita contempl. p. 894. quod
mox Noster de Seribus etiam refert.

22. Σῆρας) De quibus dicenda praeripuit Georg. Henr. Vrsinus disser-
tatione miscellaneis paternis adnexa pag. 360. seqq.

23. μίχι τριακοσίων ἔτη ἔσαν) Geographus Graecus incertus in anti-
qui orbis descriptione ita de Seribus pag. 4. θνήσκουσι δὲ πανταχῶς
ἐκείνῳ

24.) οἱ μὲν, τῷ αἵτι, οἱ δὲ, τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τὴ μακρὰ γῆ-
 ρως προτιθέντες οἱ δὲ, καὶ τῇ
 διαίτη. ὑδροποτῶν γὰρ Φασί
 τὸ ἔθνος τὸτο σύμπαν καὶ
 25.) Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάν-
 τας

κόντας

eius rei causam aeri, aliis inge-
 nio soli, nonnullis etiam generi
 victus adscribentibus: aquam
 enim haec gens vniuersa potare
 dicitur. Porro & Athotas, cen-
 tum

ἐκατὸν δίκαι & ὀκτώ, & ἐκατὸν ἑκατοῖ ἐτῶν, ad quem locum, quicquid
 adferri potuit, erudita breuitate congestit Tac. Gothofredus, cuius
 haec est adnotatio: De Seribus μακροβίοις Plinius quoque lib. 6.
 cap. 22. in fine, Solinus, Lucianus in μακροβίοις p. 632. Immo & cen-
 tum triginta, & ultra annos eos vivere refert Strabo lib. 15. pag. 482.
 Etiam ducentos, Ctesias in Indicis apud Photium, Strabo pag. 483.
 immo & trecentos, Lucianus d. loco, ubi & causas eius rei varias
 perstringit.

24. οἱ μὲν, τῷ αἵτι, οἱ δὲ, τῇ γῇ κ. τ. λ.) Ammianus Marcellinus lib.
 XXIII. Agunt ipsi quietius Seres, -- coeli apud eos incunda sa-
 lubrisque temperies, aeris facies munda, leniumque ventorum com-
 modissimus flatu. Quibusdam interpositis: ipsi praeter alios
 frugalissimi -- & ita sunt abstinentes, ut apud se tradentes gignentia,
 nihil ipsi comparent aduectitium. Idem lib. XXVII. de Thraci-
 bus agens, has vitae ipsorum, in longum durantis aeuum, adfert
 causas: Constat autem, inquit, ut vulgare rumores assidui,
 omnes pene agrestes -- salubritate virinum & praerogativa quadam
 vitae longius propagandae nos anteire: idque contingere arbitran-
 tur, quod colluvione ciborum abstinent calidis, & perenni viridita-
 te voris asperginibus gelidis corpora confringente, aurae purioris dul-
 cedine potiuntur: radiosque solis suapte natura vitales primi omnium
 sentiunt, nullis adhuc maculis rerum humanarum infectos. Adda-
 tur Hippocratis liber de aere aquis & locis, & Henrici Meibomii epi-
 stola de Longaevis ad Serenissimum principem Augustum ducem
 Brunsvicensis ac Luneburgensem, edita Helmstadii 1664.

25. καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάντα ἢ ἑκατὸν ἐτῶν). Plinius VII. 2. eos
 qui

κατα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βίῳ tum & triginta annos in vita com-
 ἐβίησαν 26.) καὶ τὸς Χαλ- morari, fide aliorum constat, Chal-
 δαίς ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἐτη βίῳ daeos etiam, centesimum annum
 λόγῳ· τῆς μὲν καὶ 27.) excedere, fama accepimus, eosque
 κριθῶν ἄρτω χρωμένους, ὡς hordeaceo pane vti, tanquam ad
 28.) per-

qui in Arho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis
 est. Mirum, si Noster heic in mendo non iacet, ac pro Ἀθῶται,
 quod omnes habent editiones, legendum Ἀθῶας. Ita enim *Sto-*
phanus Byzantinus in Ἀθῶας, τὸ τοπικὸν Ἀθῶας, χωρὶς τῆς ἰ, καὶ Ἀ-
 θῶας τῆς ἐνοικῶντας. Ac homines quidem in monte illo habitan-
 tes diutius quam alios vixisse, discimus ex *Aeliani* var. hist. IX. 10,
 ubi *Schefferus* in consilium vocandus cum *Kuhnio*. Hi ergo in-
 telligendi sunt, si *Plinium* audimus, non qui oppidum eiusdem
 nominis, in ipso monte situm, incolunt, cuius oppidani, eodem
Stephano monente, Ἀθῶται nominantur, qui si hoc loco denota-
 rentur, tamen non Ἀθῶται, sed Ἀθῶται, vel Ἀθῶται, si hoc oc-
 curreret, scribendum foret, quandoquidem & oppidi istius homi-
 num dimidio longiorem quam in aliis terris actatem ponit *Mela*
 II. 2.

26. καὶ τὸς Χαλδαίς) Animaduertere, quam accurate magos a Chal-
 daeis seingat Noster, quod & *Strabo lib. XVI. p. 725.* & *Curcius*
V. 1. fecerunt; illi enim sacris operabantur, *arspiciunt fratres*, id-
 eo ab *Arnobio lib. IV. adu. Gentes p. 134.* dicti, hi Astrologiae va-
 cabant; quo de discrimine evolvendus *Thomas Gale* ad *Iamblich.*
de mysteriis pag. 287. & *Cl. Clericus* indice ad *Stanleii histor. phi-*
los. orient. voce *Magi*.

27. κριθῶν ἄρτω) Antiquissimum in cibis hordeum, sicut Athenien-
 sium ritum *Menandro* auctore apparet, & gladiatorum coenamine,
 qui hordearii vocabantur, verba sunt *Plinii H. N. XVIII. 7.*
pag. 325.

28.) ἔξυδερκίας τὸ το φάρμακον, οὕτως φυσί διὰ τὴν ταχύτην δαίταν, καὶ τὰς ἀλλὰς αἰσθήσεις ὑπὲρ τὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰσχυμίας εἶναι.

V. Ἄλλα ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γενῶν, ἔ τῶν ὀθῶν, ἅτινα φασιν ὅς ἐπὶ πλεῖστον διαγιγνέσθαι χρόνον· οἱ μὲν, διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα· οἱ δὲ, διὰ τὴν δαίταν· οἱ δὲ, καὶ δι' αἵματός γε· ὃ' αὖ σοι δακρίων τὴν ἐλπίδα ῥαδίως παραχαίωμι, ἰσορήσας, ὅτι καὶ κατὰ πάσαι τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι γογίνουσιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίους τῆς καθάρσεως, καὶ διαίτη τῇ ἐπιτηδεύουσιν πρὸς ὑγιάνων χαίμενοι.

VI.

perspicacitatem medicamine, quibus aiunt, propter hanc ipsam victus consuetudinem, alios quoque sensus, supra reliquorum hominum sortem vigere.

V. Verum haec de hominum generibus & nationibus longaevis, quas plurimum aetatis exigere ferunt, alii quidem propter situm terrae & coeli benignitatem, alii ob victus rationem, nonnulli propter vtrumque. Ego autem meliorem spem tibi facile prae buero, si ostendero, quavis in terra & sub quolibet coelo, longam vitam iis obtingere, qui accommodatis ad naturam exercitiis & aptissima victus ratione vtentes, seruiunt sanitati.

VI.

28. ἔξυδερκίας τὸ το φάρμακον) Paullo ante nobis laudatus vir insignis, lo. Clericus, art. Crit. part. 2. sect. 1. cap. 12. §. 9. ambiguum hanc esse pronuntiat constructionem, eo quod bina connectantur substantia, quorum alterum ponatur in gignendi casu, ac proinde intelligendum *medicamentum quo perspicaciores fiant*, non quo dematur perspicacia. Dubium videri posset sensum, non diffiteor, non tam ex ea ratione quam vir doctus promittit, quam ideo in primis, quod φάρμακον est ex illorum vocabulorum ordine, quas *πύρα* nuncupant Graeci, & in vtrumque capiuntur

VI. 29.) Διαίρεσιν δὲ τῷ λόγῳ ποιήσεται τὴν πρώτην, κατὰ γὰρ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν ἔκ πρώτῃ γίνεται 30.) τὴν βασιλικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἀνδρῶν
150-

VI. Diuidam autem hanc narrationem potissimum iuxta hominum studia, & primo loco regia imperatoriaque perfunctos dignitate

tur significatum, id quod de vocabulo nostro commonstratum dedit laudem supergressus omnem I. C. Dietericus in iatreo Hippocr. p. 1325. seqq. Praeterea, dum de μακροβίαις vnice hic sermo est per integrum libellum, nemo adeo coecus est, quin perspiciat, ἐξυδερκίας φάρμακον nil aliud designare, quam medicamen quod perspicaciores reddit, cum alioquin repugnarent sequentia, de ceteris Chaldaeorum αἰσθήσεων ἐρρωμέναις. Ad hanc mentem Diodorus Siculus αἰσθητικὰς φάρμακον nominauit lib. 1. cap. 25.

29. Διαίρεσιν δὲ τῷ λόγῳ ποιήσεται τὴν πρώτην) Ad posteriora verba haec notauit Aetilius in MS. τὴν πρώτην absolute aduerbialiter usurpatur, pro a principio, κατ' ἀρχήν. Steph. Lucianus etiam alibi. Commodius reddas per praecipue, potissimum; nam si, vt vulgo etiam fit, conuertas primo, idem sonabit cum eo quod sequitur καὶ πρώτῃ γὰρ &c. Dicitur vero τὴν πρώτην ad eundem modum, quo τὴν ταχίστην, τὴν ἀρχήν, alia. Firmat expositionem res ipsa: ait Lucianus, se tractatum de longaeuis distributurum τὴν πρώτην, i. e. primis secundum diuersa hominum studia; quod reapse praestat, dum πρώτῃ γὰρ, primum quidem in acie ponit reges & regios viros, dein vero philosophos, mox historicos, tum rhetoras, denique poetas; paucis: βασιλικὴ καὶ πεπαιδευμένη, vt in fine libelli ipse loquitur.

30. τὴν βασιλικὴν) Quo nomine Noster eos potissimum designat in hac narratione, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuerunt. Sic in tract. de Saltatione pag. 308. τὸ γὰρ ἐν τῷ Περτὺ βασιλικῇ, βασιλικὴ τις ἀνδρῶν. Vide de hac

ἡγοῦμαι , 31.) ὡς ἔνα , ^{καὶ} tate commemorabo , e quibus
vnum

aliisque huius vocis notionibus Cl. *Raphelium* ex Polybio ad Ioan. IV. 46. & cum, qui sub *Theophili Amelii* nomine later in vernaculis adnotationibus ad loca quaedam N. T. pag. 16. Quomodo βασιλὺς differat a πολιτικῷ & τυραννικῷ, inuenies apud *Perizonium* ad Aeliani II. 20. p. 100. ff.

31. ὡς ἔνα) Equis vero est ille unus? Grauiſſima haec quaestio est, & omniuo perdigna, in qua suum acumen alta ingenia exerceant, ſecure tamen neglecta commentatoribus. Nos tenuibus vestiigiis filum quoddam praefereamus. Si coniecturae datur locus, forte Auidius Cassius erit, strenuus sub M. Antonino philosopho bellidux, qui ipsam, vino adhuc imperatore, arripuit tyrannidem, impense laudatus a diuo Marco in epistola ad praefectum suum, legenda apud *Volcatium Gallicanum* in vita Auidii cap. 5. Velporius innuit Noster Claudium Pompeianum, generum Marci Antonini, cumque maximis honoribus functum atque μακροβίον. Ita quippe *Iulius Capitolinus* in Marco Antonino cap. 20. pag. 365. *Proſciſcens ad bellum Germanicum, filiam suam, non decurſo luctus tempore, grandaeuo equitis Romani filio Claudio Pompeiano dedit, genere Antiochenſi, nec ſatis nobili, quem poſtea bis conſulem fecit.* Rurſum D. Marcus litteris ad Fauſtinam apud *Gallicanum* cap. 11. *Pompeianum noſtrum in annum ſequentem conſulem dixi, idemque imperator in oratione ad ſenatum, ibid. cap. 12. Habetis igitur, P. C. pro gratulatione victoriarum generum meum conſulem.* Pompeianum dico: cuius aetas olim remuneranda fuerat conſulatu, niſi viri fortes interueniſſent. Sed haec ipſa illuſtri *Steinheilio* non ſatis expedita habentur, cuius haec ſunt ex litteris verba: *Amator noſter venuſtus* (idus enim vocatur a ſchol. Sophocli. Aiac. ſtag. v. 1283. p. 36.) per verba, τὸν ἔνα, designare voluerit. Claudium Pompeianum affirmare non aſſimo, praefertim cum ſcriptores de huius morte diſſentiant, Nomi equidem duos vixiſſe eodem tempore

32.) τὸς βεβαίῃ μεγάλῃ
 θεοῖα αὐτοκράτορος τύχῃ
 εἰς τὴν τελευταίαν ἀγαγέσα
 τάξιν, ἐννεύτηκε τὰ μέγιστα
 τὴν οἰκουμενὴν τὴν αὐτὴν ἔτω
 γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ, τῶν μα-
 κροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον

33.)

vnum posteaquam, benignissima
 magni & diuinissimi Imperatoris
 fortuna ad supremum fastigium
 euexit, largissimis beneficiis or-
 bem sibi subiectum affecit. Pari
 ratione tibi quoque, habitus ac
 fortu-

pore Pompeianos, patrem & filium, quorum prior M. Antonini ge-
 ner, alter & filia Lucilla nepos fuit, uterque etiam ad consulatus fa-
 stigium accessit, testantibus Fastis & inscriptionibus Gruterianis. Pe-
 trum iuniorem, quem a Caracalla interemptum refert Spartianus, non
 notari perspicuum est. De patre autem res est incerta, hunc enim
 ob insidias struēdas interfectum fuisse a Commodo tradit Lampri-
 dius, Capitolinus vero vita Pertinac. p. 55. scribit, Pertinacem Com-
 modo occiso, hunc Pompeiano auctorem fuisse, ut imperium sumeret.
 Pari ratione sibi ipsi non constat Zonaras vit. Commodi p. 597. cum
 enim dixisset, Commodum fere omnes claros sui temporis viros in-
 teremisse, excepto Pompeiano, Pertinace & Victorino, paulo post sub-
 iungit, Pompeianum ob inventatam Commodum necem sibi ipsi exi-
 tium conciliasse. Si aliam proponere coniecturam fas erit, forsitan
 de Pertinace sermo fuit Luciano, quia aetate iam propeclia imperii
 culmine ornatus ipse de se largissimam orbi terrarum exhibuit.
 Maestentis vitae illustris. Quod si tamen in haec tempora incidit
 Pompeiani maioris aetas, potuit eum in animo habuisse Lucianus,
 qui ab imperatore dinellit hunc unicum, & istius fauore ad supre-
 mam dignitatem fuisse euectum scribit, consularem puta. Nam
 haec viante & florente adhuc illo una scripta sunt; neque aliud
 ex Nostro colligere licet. Pompeianus ille προσβύτας vocatur
 ab Herodiano l. 6. addidit enim dicta ipsum Commodum reueritum
 fuisse.

32. καὶ τὸς βεβαίῃ μεγάλῃ θεοῖα αὐτοκράτορος τύχῃ
 εἰς τὴν τελευταίαν ἀγαγέσα τάξιν. Quod Graece sonat τὸς βεβαίῃ
 τύχῃ id reddidimus benignissimam fortunam, quia τὸς βεβαίῃ quan-
 doque

33.) τῆς ἕως ἢ τῆς τύχης,
 περιμέτρον ἐλπίσεως γῆρας
 ὑγιὲν ἔμακρον. καὶ ἅμα
 ζήλοστος, ἐργασίαι σιανὴ τῇ
 διαίτῃ μίγιστον ἅμα ἢ ὑγι-
 νέτατον βίον.

fortunae similitudinem in longae-
 uis intuenti, recte sperare licebit
 vegetam seramque senectutem :
 quos si imitari volueris , obser-
 uata hac victus ratione id conse-
 queris, vt diutissime non viuas so-
 lum sed etiam valeas.

VII. Πομπίλιου τοῦμας
 34.) ὁ εὐδαιμονίστατος τῶν
 Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μά-
 λιστα 35.) περὶ τὴν θεραπείαν
 τῶν θεῶν ἀρχολογῶν, 36.)
 ὑπερ

VII. Numa Pompilius, ille
 Romanorum regum longe feli-
 cissimus, & Deorum religiosissi-
 mus cultor, supra octoginta an-
 nos vitam traduxisse narratur.
 Ser-

doque *benignum, clementem*, denotat, ostendente illustri *Grob.*
Cupero in appendice ad Homerī apothecōin p. 286. f. Nisi po-
 tius legendum : ὡν ἕνα καὶ ὑπερβέταλον ἡ μεγάλη &c. Porro αὐτο-
 κράτορος τύχη est periphrasis, pro *imperator fortunatissimus*. Sic
error Hercules, pro, Hercules errans ; *victoria Caesaris*, i. e. victor
 Caesar, & sexcenta alia apud *Vechneros* Hellenolox, lib. 2. cap. 8.
 toto, *Scioppium* ad carmina Priap. pag. 39. *Phil. Carolum* ad A.
 Gellium p. 355. f. *Marotum* var. lection. III. 4.

33. τῆς ἕως) *Habitus corporis hic videtur notari*, dicit *Aemilius*
 in adnotatis MSS. nec repugnamus.

34. ὁ εὐδαιμονίστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus do-
 mi res suas agere, & sacra in ordinem cogere.

35. περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀρχολογῶν) *Quid Numa religiosus ?*
 ait *Florus* l. 8.

36. ὑπερ τὰ βυδαίνοντα ἐν καὶ αὐτὸς βυβλος) *Poetarum Latino-
 rum princeps Aen. VI.*

-- -- -- *Nasce erinos incanaque menta
 Regis Romani, primus qui legibus urbem
 Faudenic, curibus parvis & paupere terro
 Adiffus in imperium magnam.*

Annos

ὡς ἐπὶ ὀγδοήκοντα ἐτη βασιλεύ-
σῃ ἰσορῶται. 37.) Σέβειος δὲ
Τούλλιος, Ῥωμαίων ἑ ἕτος βα-
σιλεὺς, ὡς ἐπὶ τὰ ὀγδοήκοντα ἐτη
καὶ αὐτὸς βιώσας ἰσορῶται.
38.) Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος
Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευ-
θεὶς, καὶ ἐπὶ 39.) Κύμας δια-
τρέβων, ὡς ἐπὶ τὰ ἐννήκοντα ἐτη
ζήσας συμπίπτει βίωσας.

Seruius Tullius, qui ipse Ro-
manorum rex fuit, similiter
ultra annum octogefimum aetate
processisse perhibetur. Tarquinius
regum Romanorum extremus, qui
regno pulsus Cumis in exilio de-
gebat, ultra nonagesimum annum
firmissimam valetudinem conser-
uasse dicitur.

VIII.

VIII.

Annos aetatis exprimit *Plutarchus* in vita eius p. 74. ἰταλότης δὲ
χρόνον ἢ πολὺν τοῖς ὀγδοήκοντα προσβιάσας. Tres & quadraginta
annos regnasse vult *Linus* I. 21. ac *Entropius* I. 2. quadraginta
vero & vnum, *Paulus Diaconus* lib. I. pag. 42. & *Cassiodorus* in
chronico p. 1322.

37. Σέβειος δὲ Τούλλιος - - ὡς ἐπὶ τὰ ὀγδοήκοντα ἐτη) Collige annos
vitae ex imperii. *Dionys. Halicarn.* antiq. Rom. I. IV. p. 142. qua-
draginta annis circumscriptis magistratum eius; *Linus* I. 48. ad-
iicit quatuor annos cum *Entropio* I. 6. & *Sexto Rufa* Breviarii
p. 3. ex quibus emendandi *Paulus* Aquilegiensis diaconus lib. I.
pag. 44. & *Cassiodorus* I. d. ann. XXXIII. tantum tribuentes.

38. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς) Quod omnes (ci-
unt, ac *Naso* Faetor. II. factis scite versibus (quorum suauitatem
confiderat *Io. Hartmannus* locorum memorabilium decuria 3. cap. 8.
p. 729.) sic comprehendit:

Plinius Tarquinium Romanae gentis habebat

Regna, vir iniustus, fortis ad arma tamen.

39. ἐπὶ Κύμας διατρέβων, ὡς ἐπὶ τὰ ἐννήκοντα) *Halicarnassensis* lib. 6.
pag. 358. Ταρκύνιος δὲ ὁ βασιλεὺς, ἕτος γὰρ ἐτι λοιπὸς ἐκ τῶν
ἐν ἡμῶν τοῖς γεγραμμένοις ἐννήκοντα ἐτη οἷς τὴν Καμπανίδα Κύμαν ἔχεται
πρὸς Ἀρσίδημον. - καὶ ἡ βασιλεία τὴν ἡμετέραν ἀρχὴν ἐπέβηκε ὀκ-
τωρεῖα, καὶ διακρίσται ὡς αὐτὴ.

VIII. Οὗτοι μὲν ἐν Ῥωμαίων βασιλείᾳ, οἷς συνάψω καὶ τὰς λοιπὰς βασιλείας, τὰς εἰς μακρὴν γῆρας ἀφικομένους, ἔτι δὲ σοὶ ἔτι τὰς λοιπὰς Ῥωμαίων, τὰς εἰς μὲν γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προοὶς αἶμα ἔτι καὶ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλείον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἐλεγχοῦ ἡ ἱστορία 40.) τῶν διαβάλλον περὶ τὸν τῶν αἰσῶν, ὡς καὶ ἡμᾶς 41.) χρεστοτέρας ἔχον τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῶν τὰς εὐχὰς ἔσθαι, 42.) πρὸς τὸ εἰς μὲν γῆρας καὶ λειπρὸν, τὸν πάσης γῆς ἔτι θαλάττης διεσπότην,

VIII. Atque hi quidem sunt reges Romanorum : quibus adiciam ex reliquis gentibus illos , qui ad longam senectutem peruenere , commemoratis etiam cuiusque studiis. Sub finem ceteros quoque Romanorum civium , quorum grandior fuit aetas, adscribam, ne omissis quidem illis , qui reliquam per Italiam longius vitae spatium exegere. Est autem historia, ad refellendos eos , qui aerem nostrum vituperare conantur , adeo idoneum argumentum, ut & nos benigniorē spem concipiamus fore, ut rata habeantur vota, quae eum nuncu-

40. τῶν διαβάλλον περὶ τὸν τῶν αἰσῶν) De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Denus, Marsilius Cornutus, Alexander Petronius, & nostra memoria V.C. Io. Maria Lancisius in ampla dissertatione de hoc argumento edita Romae 1711, qua salubritatem aeris istius adstruit.

41.) χρεστοτέρας ἔχον τὰς ἐλπίδας) Herodianus I, 7. ὑπερήθη τε ἡ Ῥωμαίων δῆμος καὶ χρεστοῦς ἔχον ἐλπίδας, qui locus memoriae nunc meae forte adest ; & similia apud alios. Mox, pro τελείας εὐχὰς, quod omnes habebant editi libri, excudi curauimus τελείας.

42. πρὸς τὸ εἰς μὲν γῆρας τε καὶ λειπρὸν κ. τ. λ.) Ita hunc locum per incisa diuisimus, qui deprauatus legebatur : τελείας ἡμῶν τὰς εὐχὰς ἔσθαι πρὸς τὸ εἰς μὲν γῆρας τε, καὶ λειπρὸν τὴν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης.

τον, γῆρας ἀφικέσθαι, 43.)
τῇ αὐτῇ οἰκυμένη βασιλεύον-
τα ἤδη, & γέροντα.

nuncupamus in finem, ut ad sum-
mum beatissimumq; senium per-
ueniat is, qui totius est terrae ma-
risque dominus, & suo imperat
orbi, atque senescere iam incipit.

IX. Ἀργανθώνιος μὲν δὲ
44.)

IX. Porro Arganthomius Tar-
tes-

θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, ac sine sensu vertebatur :
fore, ut voti plane composites fiamus, longissimam ac plenissimam tota
terra marisque dominantem senescentem, iamque in suo solo regnan-
tem & senescentem adsequuti. Vidit aliquid huius vitii lac. Græ-
nonius, in totam vero textus dispositionem non penetrauit, vidit
quoque Aemilius in MS. monens : Refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς.
πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μῆκισον. Ceterum phrasis λιπα-
ρὴν γῆρας Homericæ est, quam sic illustrat Eustathius ad Odyss. A.
par. 1676. γῆρας δὲ λιπαρὴν τὸ δίχα νόστον καὶ τῆς ἐκείθεν τηκεδόνος
καὶ ἄλλως δὲ, τὸ ἐνδαιμον. ὃ ἐναντίον μετ' ὀλίγον τὸ χαλεπὸν δ' ἐπὶ
γῆρας ἰκάνει.

43. τῇ αὐτῇ οἰκυμένη) Romanum denotat orbem, qui sic passim
vocatur ab historicis, Polybio VI. 48. Zosimo II. 7. Herodiano V. 2.
ab oratoribus, Libanio orat. funebri in Iulianum imp. p. 290, &
366. Athenagora in legatione pro Christianis sub initium, ac p.
14. Adde eruditos commentatores ad S. Lucæ II. 1. Lucianus ipse paullo ante memorauerat τὴν αὐτοκράτορος οἰκυμένην. Im-
peratorem vero innuit M. Antoninum philosophum, sub cuius
imperii extremo scripsisse videtur Noster hunc tractatum, eoque
γέροντα eum adpellat; peruenit enim M. Antoninus ad sexagesi-
mum primum vitæ annum, testibus Iulio Capitolino cap. 18. ac
Eutropio VIII. 7. peruenissetque forsan ulterius, nisi aegrotans
ἀφστίνυσσε cibo potuque, mori cupiens, auxissetque morbum, nar-
rans eodem Capitolino cap. 28.

44.) Ταρτησσίων βασιλεὺς ,
 πεντήκοντα ἔκατον ἔτη βιω-
 ναι λέγεται , 45.) ὡς Ἡρόδοτος
 ὁ λογοποιός , 46) ὁ μεταποιός
 Ἀνα-

teffiorum rex, quinquaginta & cen-
 tum annos vixisse dicitur , sicut
 habet Herodotus historiae, & Ana-
 creon lyrici carminis conditor: ve-
 rum

44. Ταρτησσίων) Gangraena tollenda est, quae clanculum huic loco
 infedit, ac vel inuitis editionibus vniuersis, ne Aldina quidem ex-
 clusa, sic rescribendum, cum perperam ταρτηρίων antea lectum fue-
 rit. Dubitare nos haud sinunt veteres. Plinius III. 1. *Gan-
 graea*, *Tartessos a Graecis dicta*. Item *Scythianus Byz.* Ταρτησσός,
 πόλις Ἰβηρίας. Et mox: τὸ Ἰθνηκὸν Ταρτησσός, *Hesychius*: Ταρτησσός,
 πόλις ἔξω τῶν Ἡρακλείων σελῶν, ἧς Ἀργανθώνιον ἰβηρίων. *Ar-
 rianus* de expedit. *Alex. M. lib. II. cap. 16.* Φονίων κτίσμα ἡ
 Ταρτησσός. *Strabo lib. III. pag. 140.* πόλιν -- καλεῖσθαι Ταρτησσὸν -- ἔ-
 τιν χάραν Ταρτησίδα. *Arrianus Alexandrinus* de bello Hispan.
 pag. 424. Ἑλληνίς τε ὁμοίως ἔς Ταρτησσὸν καὶ Ἀργανθώνιον Ταρτησσὴ
 βασιλεία πλείοντις -- ἡ γὰρ Ἀργανθώνιος βασιλεία ἐν Ἰβηρίᾳ ἦν. καὶ
 Ταρτησσός μοι δοκεῖ τότε εἶναι πόλις ἐπὶ θαλάσσης &c. De ipsa
 Tartesso fuscè differentem vide *Aldrete lib. III. cap. 12.* operis *Dei
 Origen*, 7 principio de la lengua Castellana, Romae MDCVI. pu-
 blicati.

45. ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX. annis vitam Arganthonii meti-
 tur, libro I. sect. 163. ἐτυμάνευε δὲ Ταρτησσὴ ὑδάματα ἔτινα,
 ἰβήων δὲ πάντα, ἥκοις ἔκατον.

46. Ἀνακρίων) Ode LXVIII.

Ἐγὼ δὲ εὔτ' αἶν' Ἀμαλθείης
 Βελόμην κλέας, εὔτ' ἔτινα
 Πεντήκοντά τε χ' ἥκατον
 (Ἀργανθώνιον ὡς ἀναξ)
 Ταρτησσὴ βασιλεύσαι

Prouocat ad utrumquē . Herodotum puta & Anacreontem,
Pblegen quoque *Trallianus* de longaevis, cap. 4. Ἀργανθώνιον
 ὁ τῶν

Ἀνακρίων. 47.) ἀλλὰ τὺτο
 μὲν μῦθος τιςι δοκεῖ. 48.) Ἀγα-
 θοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
 ἐτῶν ἑνὲς καὶ πέντε τελευτᾷ,
 καθάπερ 49.) Δημοχάρης
 κσθ

rum hoc fabula quibusdam vi-
 detur. Agathocles Siciliae ty-
 rannus, cum quintum & nonage-
 simum ageret annum, obiit, sicut
 Demochares & Timaeus litteris
 prodi.

ὁ τῶν Ταρτησίων βασιλεὺς, ὡς ἰσορεῖ Ἡρόδοτος, ἔ' Ἀνακρίων ὁ ποιη-
 τὴς, ἐτη ρν'. vt ex huius etiam & Censorini, mox adferendi, testi-
 monio liqueat, aliter in Herodoto olim, quam nunc, scriptum
 fuisse. Porro quidam plures adhuc quam CL. annos Argan-
 thonii numerant, vt adnotatum ab illustri eruditione clarissimis
 viris, Jo. Pottero ad S. Basilii M. orationem de legendis gentilium
 libris cap. 22. & Iosua Barnes ad Anacreontem. Ipsum denique
 Arganthonii nomen habet aliquid ominis, alludens ad κτην γῆν,
 quod sonat πολυχρόνιον, ex felici σχασμῷ Sam. Bocharti Geogr.
 sacr. part. 2. lib. 1. cap. 34. pag. 672.

47. ἀλλὰ τὺτο μὲν μῦθος τιςι δοκεῖ) Est in hac mente Censori-
 ni cap. V. Poetae quidem multa incredibilia scripserunt, nec mi-
 nus historici Graeci, quamvis a vero par non fuit decedere: vt He-
 rodotus, apud quem legimus Arganthonium Tartessiorum regem
 C. & L. annorum fuisse. Aut Ephorus, qui tradit Arcadas dicere,
 apud se reges antiquos aliquot ad CCC. vixisse annos. Verum haec,
 vt fabulosa, praetereo.

48. Ἀγαθοκλῆς τε ὁ Σικελίας τύραννος ἐτῶν ἑνὲς καὶ πέντε τελευτᾷ)
 Senem vocat Iustinus XXIII. 2, caluum fuisse, & prae senio de-
 fluxisse capillos, patet ex Aeliani var. hist. XI. 4. Nonnisi LXXII.
 annos vitam & spiritum duxisse contendit Diodorus Siculus in eclo-
 gis libri XXI. a Rhodomanno primum editis.

49. Δημοχάρης) Possunt vide de historicis Graecis L. II. p. 68. Pe-
 rizon. ad Aeliani var. hist. III. 7. Mensusum in bibliotheca Atti-
 ca, tomo X. thesauri antiq. Graec. Gronouianarum col. 1479.

κα 50.) Τίμαιος ἰσορῶσιν.
 51.) Ἱέρων τε, ὁ Συρακυσίων
 τυραννος, δύο καὶ ἐννῆκοντα ἐτῶν
 γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη,
 ὥσπερ 52.) Δημήτριός τε ὁ
 Καλλισιανός καὶ ἄλλοι λέγου-
 σιν, 53.) Ἀντέας δὲ Σκυθῶν
 βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς
 Φίλιππον περὶ τὸν Ἱερόν ποτα-
 μόν, ἔπεσεν, ὑπὲρ τὰ ἐννῆκοντα
 ἔτη

prodiderunt. Hieron quoque
 Syracusanorum tyrannus, duos &
 nonaginta natus annos, ex morbo
 interit, cum regno praefuisset an-
 nos septuaginta, quemadmodum
 Demetrius Calantianus alii que
 referunt. Antreas Scytharum rex,
 in praelio, cum Philippo ad Istrum
 stuvium commisso, annum iam
 nonagesimum egressus, cecidit.

Bar-

50. Τίμαιος) Denuo huius Noster meminit infra, & Scholiaſtes eius ad
 Afinum pag. 4. & Polybins XV. 33. p. 1003. Tauromeni in Sici-
 lia natus, scripsit Athenis, *Plutarch.* de exilio p. 605. Nobilis
 est de eo *Diodori Siculi* locus, ex principio libri quinti: Τίμαιος
 μὲν καὶ μεγίστην πρόνοιαν πεποιημένος τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας, καὶ
 τῆς πολυτελείας πεφρονικῶς, διὰ τὰς ἀκαίρους καὶ μακρὰς ἐπιτιμή-
 σει εὐλόγως διαβάλλεται, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐπιτιμήσεως
 Ἐπιτίμαιος ὑπότινων ἀνομάσθη, nec non alius *Longini* περὶ ὕψους sect.
 IV. sed qui ab harum rerum cupidis inspiciendus ipse est, ut quid
 in Timaeo laudandum, quid reprehendendum sit, intelligant.
 Tractat de eo, praeter *Vossium* dicto opere, *Meyersius* ad *Helich.*
Milesium pag. 203. 204.

51. Ἱέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur *Linus* XXIV. 4. &
Valerius Maximus VIII. 13.

52. Δημήτριός τε ὁ Καλλισιανός) Mendum heic latere, animaduer-
 sum est *Palmerio*, *Menagio*, *Vossio* de historicis Gr. ill. p. 352. *Mey-*
er in bibliotheca G. col. 1344. atque *Aemylio* in notis MSS.
 qui Καλωσιανός aut Καλαντιανός restituentem non demonstruerunt.

53. Ἀντέας) Accipe illustrationem ex epistola *Stenheilliana*: *Rectius*
forſitan *Atlas* diceretur, ita enim scriptum eius nomen occurrit
 apud

ἐτη γαγονάς. §4.) Βάρδυλις
 ἢ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ'
 ἵππου λέγεται μάχεσθαι §5.)
 ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ,
 §6.) εἰς ἐνενήκοντα τετάρων ἐτη.
 Τῆς δὲ, §7.) Ὀδρυσιῶν βα-
 σιλεὺς, Bardylis Illyriorum rex, in eo, quod
 contra Philippum gessit, praelio,
 pugnasse ex equo fertur, cum no-
 naginta adeptus esset annos. Te-
 res, Odrysarum rex, teste Theo-
 pompo, ad aetatis annum nona-
 gesi-

apud Plutarchum apophtheg. Reg. pag. 128. Ἀτίας ἔγραψε πρὸς τὸν
 Φίλιππον, & de fort. Alex. serm. 2. p. 248. ὁ δὲ τῶν Σκυθῶν βασι-
 λεὺς Ἀτίας Ἑλληνιστὴν τὸν αὐλητὴν λαβὼν αἰχμάλωτον. Strab. l. 7.
 p. 355. Ἀτίας δὲ δοκῇ τῶν πλείων ἀξίω τῶν ταύτη | βαρβαρίων, | ὁ
 πρὸς Φίλιππον πολέμησας τὸν Ἀμύντην. Justinus 3, 2. vocat eum
 Atheam, quem sequitur Frontinus Strateg. 2, 4, 20. Eundem esse
 prout, cuius epistolam satis Laconicam profert Clemens Alex. lib. 5. p.
 561. Βασιλεὺς Σκυθῶν Ἀτοίας Βυζαντίων δήμῳ. Μὴ βλάπτειτε
 προσόδους ἡμῶς, ἵνα μὴ ἡμεῖς ἵπποι ὑμῶν ὕδαρ πίωσι. Et rectissime
 hanc se coniecturam habere vel ex eo patet, quod codices MSS.
 quidam Clementis Alexandrini etiam Ἀντίας habeant, ut in recen-
 tissima editione Oxoniensi adnotatum est p. 664.

§4. Βάρδυλις) Geminato λ. scribitur in Plutarchi vita Pyrrhi p. 387.
 & in Helladii Chrestom. col. 959. Βράδυλλις, quod tamen in Βαρ-
 δυλλις mutandum.

§5. ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ) Describit hoc bellum Diod. Siculus
 lib. XVI. pag. 512.

§6. εἰς ἐνενήκοντα τετάρων ἐτη) Hoc est nonagenarius, ut recte explicat
 Scholiasta, & locutio τετάρων εἰς ἄνδρας, quam adfert, extrat apud No-
 strum in Fugitivis pag. 596. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τετάρων ἕξαντο.

§7. Τῆς δὲ Ὀδρυσιῶν βασιλεὺς) Quam lectionem in textum ipsam
 admittere non dubitavimus, postquam Marcilius, Menagius, Pal-
 merius & Bochartus Geogr. S. part. 1. lib. 3. cap. 2. p. 174. eam sta-
 biluerunt, atque sic in scripto etiam codice suo, innuisse se testa-
 tur

σταλὺς, καθά φησι 58.) Θεό-
πομπος, δύο καὶ ὑπάρχοντα
ἐτῶν ἐτελεύτησεν. 59.) Ἀντίγο-
νος δὲ ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλ-
μος, βασιλεὺς Μακεδό-
νων, 60.) περὶ Φρυγίαν μα-
χόμενος Σελεύκῳ Ἐνσιμαίχῳ,
τραύμασι πολλοῖς περιπεσών,
ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἑνὸς καὶ ἑβδομή-
κοντα, ὥσπερ 61.) ὁ συστρα-
τιώ-

gesimum procedens, extinctus est.
Antigonus, Philippi filius, altero
captus oculo, rex Macedoniae, in
Phrygia cum Seleuco & Lyfimacho
pugnans, multis vulneribus con-
fectus e vita migravit, anno aetatis
octogesimo primo, prout comme-
morat Hieronymus, qui cum eo
stipendia in bello meruit. Lyfi-
machus,

tur Graecinis. Odryae autem inter Thraciae gentes nobilitate
& potentia maxime floruerunt, de quibus consulendus V.C. *Cel-
larinus* Geogr. antiq. II. 15. pag. 1329. Teres, illorum rex, praeter
iam indicatos a viris doctis scriptores, disorte nominatur a *Xeno-
phonte* de exped. Cyni lib. VII. pag. 411. αὐτὴ δ' ἔν ἐνέκτι ἀρχῇ Μα-
κεδόν, ἀλλὰ τίς τῶ Ὀδρύου ἀρχαίς τινός.

58. Θεόπομπος) Omnia de hoc historico occuparunt commenta-
tores ad *Longini* sectionem 43. *Meursius* ad *Hesych.* Miles. pag.
185. ff. *Perizonius* ad *Aellani* var. hist. III. 18. p. 223. *Vossius* de
hist. Graec. I. 7. De eius opere, *Θαυμάσια* inscripto, evoluendus
Manusiacus diss. Crit. pag. 387.

59. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλμος) Vnde & Cyclops cogno-
minatus fuit. vid. *Luci. Caecilius Rhodiginus* antiq. lection. XXI.
38. pag. 838.

60. περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ - ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἑνὸς καὶ ἑβδομή-
κοντα) *Appianus Alex.* in Syriacis, p. 197. de Seleuco refert,
quod duo maxima contra Macedonas igesserit bella, quorum
prius intulerit Ἀντίγονῳ περὶ τὴν Φρυγίαν, αὐτῷ μαχαμένη, καὶ
ὕστερ ἑβδομήκοντα ἐτη γεγονότι. In quo praelio occisum scribit etiam
Cornel. Nepos XXI. 3. sed grandaeum fuisse tacet.

61. ὥσπερ ὁ συστρατιώμενος αὐτῷ ἱεράνυμος ἰσορεῖ) Ex miles, & lega-
tus,

τυμένου· (αὐτῷ Ἰερώνυμος
ισορῇ. καὶ 62.) *Αντίμαχος*
δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐν τῇ
πρὸς Σέλευκον ἀπολέσθαι μάχῃ,
ἔτος ὀγδοηκοστὸν τελῶν, οἷς ὁ
αὐτὸς φησὶν Ἰερώνυμος· Ἀντί-
γονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημη-
τρίου, υἱανὸς δὲ Ἀντιγόνου, τῷ
μορφοθάλμῳ, ἔτος τέσσαρα
καὶ τέσσαράκοντα Μακεδόνων
ἡγεμένην ἔτι, ἰβίοντι δὲ
ὀγδοήκοντα, οἷς 63.) Μήδεις τε
ισορῇ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
ἡμεῖς δὲ καὶ 64.) Ἀντίπατρος
ὁ 10-

machus, & ipse Macedonum rex,
in pugna contra Seleucum occu-
buit, vita ad annum octogesium
prouecta, eodem testante Hiero-
nymo. Antigonus Demetrii filius,
Antigoni vnoculi nepos, quatuor
& quadraginta annos Macedo-
niam rexit, viuendique modum
fecit anno octogesimo, narrante
Medio aliisque scriptoribus. An-
tipater, patre natus Iolao, qui plu-
rimum

tus, & historicus fuit. *Diodor. Sic. lib. XVIII. p. 650.* Μετὰ δὲ
ταῦτα ὁ Εὐμένης πρὸς τὸν Ἀντίπατρον προβέβηκας ἀπέστειλε περὶ τῶν
ἡμελογιστῶν, ὃν ἦν ἡγούμενος Ἰερώνυμος, ὁ τὰς τῶν διαδοχῶν ἱστορίας συ-
γγραφεὺς. *Idem p. 654.* haec fere repetit. Antigoni legatum ad
Eumenem fuisse, discimus ex *Plutarchi Eumene p. 590.* Scripsisse
de Successionibus tradit *Iosephus lib. I. aduersus Apionem p. 1050.*
centum & XL. annos a tergo posuisse, Noster infra in enumera-
tione historicorum τῶν μακροβίων innuit.

62. *Αντίμαχος*· -- ἔτος ὀγδοηκοστὸν τελῶν) Paullo infra hunc nume-
rum *Isidorus XVII. 1.* pugnam ipsius contra Seleucum recensens:
Lysimachus quatuor & LXX. annos natus erat. Aetatem ad LXX.
tantum annum prorogasse arguit *Appianus Alex. in Syr. pag. 209.*
ἰσχυρομένους αὖ, σφαιρομένους καὶ μαχομένους ἔπαιον.

63. οἷς Μήδεις τε ἱσορῇ) Scias velim, Medium notari Larissaeum,
historicum, & cum Alex. M. militante. *Strabo lib. XI. pag. 509.*
Ἀντιγόνου φίλον. *Plutarch. in Demetr. pag. 396.*

64. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαῦ) Bene *Gronovius* cum *Obsequio*: Antipater
Iolao

ὁ Ἰολαὸς, μέγιστον δυναθεὶς, & ἐπιτροπεύσας πολλὰς Μακεδόνων βασιλείας, ὑπὲρ οὐδαμόνως ἔτη ἔτ' ζήσας, ἐτιλεύσας τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγης, ὁ τῶν κατ' αὐτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλείων, Αἰγύπτῳ μὲν ἡ βασιλεύσει τῶν σαρὰ καὶ οὐδαμόνως βιώσας ἔτη. Ζῶν δὲ, παρέδωκε τὴν ἀρχὴν, πρὸ δυοῖν ἔτεσιν τῆς τελευτῆς, τῷ Πτολεμαίῳ τῷ γιῶ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπίκλησιν, ὅς τις 65.) διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν. 66.) Φιλαδέλφῳ.

rimum potentia valuit, multorumque Macedoniae regum tutelam egit, pariter anno octogesimo circumactō vitam finiuit. Ptolemaeus Lagi filius, inter reges aetatis suae felicissimus, Aegypti regnum tenuit in annum vsque aetatis octogesium supra quartum: viuus autem tradidit imperium, duobus ante mortem annis, Ptolemaeo filio, cognomine Philadelpho, qui e fratribus paternum nactus est imperium. Philetae-

Iolao patre genitus; estque in eadem sententia *Vossius*, de hist. Gr. l. 10. pag. 61.

65. διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν) Adnotatio *Aemylis* MS. sic habet: *successit in paternum regnum fratrum. alii, regnum paternum sortitus est a fratribus.* Qui ita vertunt, dormire videntur; ac neutra interpretatio quadrat, licet posterior sit *Obsequi*, prior *Benedicti*. Reddendum potius: *qui ex fratribus paternum obtinuit imperium.* Erat enim Ptolemaei magni filius natus minimus, sed a patre successor constitutus. *Infinus* XVI. 2. 11. (Ptolemaeus) *contra ius gentium minimo natu ex filiis ante infirmitatem regnum tradiderat, eiusque rei rationem populo reddiderat.*

66. Φιλαδέλφῳ) Quod si illustris *Ex. Spanhemius* de usu & praestantia numism. dissert. II. pag. 511. seq. edit. Londin. vel maxime non monuisset, mirandum id nominis in *Φιλαδέλφῳ*, tamen hoc ex *Strabone lib. XIII. pag. 595.* *Appiano de bell. Syr. pag. 209.* aliisque constare potuisset.

λαίτερος δὲ, 67.) πρῶτος
μὲν ἐκλήσατο τὴν περὶ Πέργα-
μον ἀρχὴν, ἣ κατέχεν, εὐνύ-
χος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον,
ὄγδοηκοντα ἐτῶν γενόμενος, 68)
Ἀττάλος δὲ, ὁ ἐπικληθεὶς Φι-
λαδέλφος, τῶν Περγαμηνῶν ἔ-
στος βασιλευσὼν, πρὸς ὃν ἔ-
σκιπτον οἱ τῶν Ῥωμαίων στρα-
τηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοηκον-
τα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον, 69.)
Μη-

letaerus, qui Pergami principatum
primus sibi vindicavit & retinuit,
cum fuisset eunuchus, vitam cum
morte commutavit octogena-
rius. Attalus, cui Philadelphi
cognomen adhaesit, & ipse Per-
gamenorum rex, ad quem etiam
Scipio Romanorum imperator
venit, duos & octoginta annos na-
tus, vivere desiit. Mithridates,
rex

67. πρῶτος μὲν ἐκλήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, ἣ κατέχεν) Et hic
versionem immutavius, quae olim haec erat; *primus tenuit &*
possedit. Porius conditor fuit regni Pergamenorum, quod sibi
primus acquisivit, acquisitumque *tenuit*, & fratris filio Eumeni re-
liquit. Adhaec, ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ est ipsum imperium Perga-
menum, circumlocutione Attica, quam & in nominibus homi-
num propriis & regionum locorumque adhibent. Priora nil huc
faciunt, quare non tangimus. Posterioris ordinis haec sunt. τὰ
περὶ τὸ ἱερὸν est *templum* in *Heliodor.* VII. II. pag. 320. τὰ περὶ τὴν
χωρὰν regio, apud *Isocratem* in *Areop.* ab initio, τὰ περὶ Κύπρον, ἔ-
Φοινίκην, καὶ Κιλικίαν, *Cyprum*, *Phoenicia*, *Cilicia*, apud eundem orat. ad
Philippum p. 244. Hoc autem Pergami regnum adeptus est Phile-
taerus, εὐνύχος ὢν, utpote Lysimachi gazae custos, pro antiquo-
rum consuetudine, qui maximis officiis praeficiebant eunuchos,
quos orientis regum ὀφθαλμοὺς καὶ ἀκοὰς elegantissime vocat *He-
liod.* lib. VIII. cap. ult. pag. 405.

68. Ἀττάλος) De vatis Pergamenorum regibus, Attali nomen
gerentibus, vide magnum *Scaligerum* can. *Isagog. lib. XIII.* p. 320.
321. & *Clar. Cellarium* hist. antiq. pag. 50. seq.

69. Μηδείδης -- ὁ προσαγορευθεὶς Κτιστής) Quemadmodum quis
E dicitur

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασι-
λεύς, ὁ προσπαγορευθεὶς Κτιστής.
'Αντίγονον τὸν μονόφθαλμον
70.) Φεύγων, ἐπὶ Πόντῳ ἐτε-
λευ-

rex Ponti, cognominatus Cistes,
Antigonum vnoculum fugiens, in
Ponto mortuus est aetatis anno
quarto & octogesimo, sicut Hie-
rony-

dicitur πόλιν κτίσαι, urbem condere, qua locutione Arrianus fre-
quentissime utitur in libris expedit. Alexand. M. pag. 91. 313. 314.
350. 351. 406. & vrbs ipsa vocatur κτίσμα pag. 126. 313. 315.
eius a quo condita, sic, κτίστης, conditor est. Κτίζεν autem la-
tius patet quam lasinum condere. Nam non solum de solo, sed
etiam de superficie dici potest, ut κτίζεν ἔθνη, χώραν, regiones &
provincias, colonias: condere vero de superficie duntaxat, non enim
potest dici condere insulam, aut regionem aut provinciam, sed vrbes
in provincia aut in insula, verba sunt Maussaci ad Plutarchum de
fluminibus pag. 249. quo cum paria sentit Vossius de histor. Gr.
IV. 5. pag. 450. Eiusdem, inquit, fuere κτίστῃς ἔθνῶν καὶ πόλεων,
hoc est, libri de origine gentium, & urbium conditoribus. Ita enim
loqui malo, quam ut gentes ac regiones condi dicam: etsi non igno-
rem, apud Hieronymum in chronico Eusebiano legi: Bithynia con-
dita a Phoenice, quod Graece esset ἐκτίσθῃ. Adici Hieronymo
posset locus Suetonii in Octavio Augusto cap. 98. Ex dilectis
unum Masgabam nomine quasi conditorem insulae κτίστην vocare
consueverat. mox recitat Augusti verbum de tumulo huius Masga-
bae: Κτίστη δὲ τύμβον εἰσορῶν πυρρῶμενον. Hic etiam Iustini locus
II. 6. a quo (Deucalione) propterea genus hominum conditum
dicitur. Noster ergo Mithridates Κτίστης dicitur, utpote condi-
tor regni Pontici; cuius & successorum stemma habes in virorum
doctorum adnotatis ad Appiani Mithridatica pag. 411. & Cellarii
hist. antiqua pag. 219. seq.

70. Φεύγων ἐπὶ Πόντῳ) Tria haec vocabula inuicem coniungere &
sic interpretari suavit Gronovius: fugiens in Pontum, non satis
secto consilio, cum vix Graeca talem sensum pariantur. Nec
iuuat

λευτήτος, βιάσας ἐτη τέσσαρα
 ἐ ὑγδοήκοντα, ὥσπερ ἱερώνυ-
 μος ἰσραήλ, ἐ ἄλλοι συγγρα-
 φῆς. 71.) Ἀριαράθης δὲ ὁ
 Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο
 μὲν καὶ ὑγδοήκοντα ἔζησεν ἐτη,
 οἷς ἱερώνυμος ἰσραήλ ἐδυνήθη δὲ
 ἴσως καὶ ἐπὶ πλείον διαγενέ-
 σθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδικκαν
 μάχῃ ζωηθέντος, 72.) ἀνε-
 σκολο-

ronymus & alii scriptores prodi-
 dere. Rex Cappadocum Aria-
 rathes, Hieronymo teste, duos an-
 nos & octoginta affecutus est, ac
 fortassis ad grandiozem aetatem
 peruenire potuisset, nisi viuus in
 pugna contra Perdiccam captus,
 in crucemque actus fuisset. Cyrus
 maior Persarum rex, vt docent
 Perfa-

iuuat virum doctum locus ex Nostro, vbi προΐωμεν δὲ ἤδη τὸν
 ἐπὶ Κερειθῶν. ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occur-
 rit, & reticetur ἰδὼν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum
 mens: *precedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene
 ἐπὶ cum secundo casu effertur; at nostrae constructionis alia est
 necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum inuol-
 uit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ἔξω ἀναφύγειν in
Appiani ἀναβάσει lib. III. pag. 201. & S. Matth. XXIV, 16. quod
 alias etiam eis τὰ ἔξω, ac πρὸς τὰ ἔξω φεύγειν dicitur. De ipsa
 Mithridatis fuga videndus *Appianus Alex. l. 9. pag. 303.*

71. Ἀριαράθης) Historia extat in *Diod. Sic. XVIII, 16.* (*Appiano pag.*
 302. & obiter in *Iustino XIII. 6.*

72. ἀνεσκολοπήθη) Creberrime vititur hoc verbo Noster. Loca
 non recitabimus, sed indice monstrabimus digito. Repériuntur
 illa in iudicio vocalium *pag. 50.* in Timone *pag. 174. 177-178.* in
 Contemplantibus *p. 312. bis,* in Reuiviscentibus *p. 390.* in Ty-
 ranno *p. 427.* in Ioue confutato *p. 125.* in Ioue tragoedo *p. 139.*
 in Philopoteide *p. 346.* & De morte Peregrini *p. 566. 568.* *Appia-*

σκολοπίσθη. 73.) Κύρθ δὲ
74.) ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ
παλαιός, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περ-
σῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, αἵτις καὶ
75.)

Perfarum & Assyriorum cippi,
quibus etiam suffragari videtur
Onesicritus, qui de rebus gestis A-
lexandri magni scripsit, singulos
requi-

nus d. l. in eadem historia vice eius ponit ἐκράνασε, quod idem
valet cum verbo nostro, monstrante *Iulio Lipsio* de Cruce I. 4. pag.
16. 17.

73. Κύρθ δὲ -- ὁ παλαιός) Obiit μάλα πρεσβύτης, dicit *Xenophon*
Cyrop. lib. VIII. pag. 233. & mox Cyrus ipse in ultima oratione,
ad filios & amicos habita, pag. 234. ita de se: τῶν γῆρας ὑδρα-
τωτε ἡδύμην τῆς ἐμῆς νεότητος αἰδυνέστερον γινόμενον. Verum de
eius morte varia narrant scriptores. Adi *Cellarium* hist. antiq.
pag. 14.

74. οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι) *Antonius Aemilius* in notis MSS.
ita: *ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur.* Tu vero
lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente *Iulio Pol-
luce* lib. III. sect. 85. pag. 309. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, in-
uenta artium, resque notatu dignas, inscribebant veteres Babylo-
nii, Aegyptii, Graeci, Romani, de quibus omnibus *Holstenium* in-
spice ad *Porphyrium* de vita *Pythagorae* pag. 5. seq. & iunge *Reine-
sium* variar. lect. L. 2. pag. 97. *Anacium* Demonstr. Euang. propos.
IV. cap. 25. 14. pag. 82. seqq. *Marsham* canonem chron. ad secul.
XV. pag. 418. in primis vero cum laudis praefatione semper no-
minandum *Fabricium* biblioth. Gr. I. II. pag. 73. seq. Idem constat
de Sinenfibus, ac populis septem, subiectis trioni; illorum quod-
dam huius generis monumentum, post *Arhanas*, *Kircherum*, cum
orbe eruditose fecit commune *Andreas Mullerus*, *Gieffenhagius*,
Berolini 1672. horum vero *Runae*, vel ex *Olai Wormii* litteratura
Runica innotuerunt omnibus. Quin & illi, qui officio defuncti
erant publico, facta sua σελῇ imprimebant, quod de *Lycurgo* ora-
tore refert *Plutarchus* in eius vita, sub finem,

75.) Ὀνησίκριτος, ὁ τὰ ἐπὶ
Ἀλεξάνδρῳ συγγραφάς, συμ-
φωνεῖν δοκῇ, ἐκαιλουμένης γενό-
μενος, ἐζητεῖ μὲν ἑκατὸν τῶν
φίλων, μαθὼν δὲ τὴν πλείους
διαφθαμένους ὑπὸ Καμβύσε
τὸ υἱός, & Φάτκαντος Καμβύ-
σε κατὰ πρόσαιγμα τὸ ἐκείνους
ταῦτα πεποιθέναι, τὸ μὲν τι
πρὸς τὴν αἰσότητα τὸ υἱὸς δια-
βληθείς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανο-
μήντα αὐτὸν αἰτίαςσάμενος,
αἰθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον.
76.) Ἀρταξέρξης, ὁ Μνήμων
ἐπικληθείς, ἐφ' ᾧ ἦν Κύρῳ ὁ
ἀδελφὸς Ἰσραῒλεύσατο, 77.)
Βασι-

requirebat amicos, quorum cum
plurimos a Cambyse peremptos
esse cognouisset, affirmaretque
Cambyse, talia se illius mandato
patrasse, partim ob filii crudelita-
tem calumniis petitus, partim
ipsum tanquam legis violatorem
incusans, dolore exanimatus vitae
valedixit. Artaxerxes, qui Mne-
monis cognomen habuit, aduer-
sus quem Cyrus frater exercitum
duxit, regnans in Perside morbo

ex-

75. Ὀνησίκριτος) Philosophus fuit ex Diogenis Cynici contuber-
nio, *Plutarchus* in *Alex.* pag. 701. etiam historicus, ut ex eodem
pag. 691. patet, aliisque sedulo nominatis a magno *Vossio* de histor.
Gr. l. 10. pag. 59. 60. nec non gubernator nauiculae fuit ostenden-
te *Iac. Gronovio* ad *Arriani* VI. 1. pag. 237.

76. Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων) Plane ut Noster ex *Dinone* annis huius
Artaxerxis numerat, sic & *Plutarchus* consentit in extremo vitae
eius.

77. βασιλεύων ἐν Πέρσῃς ἐτελεύτησε) Sive haec intelligas, quod in
Perside regnauerit, sive quod illic diem clauserit ipse Persarum
rex, rara quidem est ea locutio, nec tamen sine exemplo. Nam &
Aelianus var. hist. l. 31. Persiae dominum scribit ἐλαύνειν εἰς
Πέρσας, equitare in Persidem, quam lectionem & interpretationem
recte tuetur *Perizonius*, laudatus ideo a *C. Elsnero* in obseruat.
sacr. ad *Ioann.* III. 29.

Βασιλευσάν ἐν Πέρσῃσι ἐτελεύ-
τησε νοσῶν, ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα
ἔτων γενόμενος. ὡς δὲ 78)
Δείων ἰσορεῖ, τασάρεσσι καὶ
ἐννῆκοντα. Ἀρταξέρξης ἐτε-
ρῷ Περσῶν βασιλεὺς, ὃν φησὶν
καὶ τῶν πατέρων τῶν ἐαυτοῦ
79.) Ἰσίδωρος ὁ χαρρακηνὸς
συγγραφεὺς βασιλευσάν, ἐτη
τρία καὶ ἐννῆκοντα βίης, ἐπι-
βουλῇ ταδελαφῆ Γωσίθρου ἰδο-
λοφονήθη. 80) Σιναρθοκλῆς
δὲ ὁ 81.) Παρθυαίων βασι-
λεὺς,

extinctus est, cunctatis sex &
octoginta annis, vel, ut Dinon au-
ctor est, quatuor & nonaginta.
Artaxerxes alter Persarum rex,
quem patrum suorum aeuo Isi-
dorus Characenus historicus re-
gnasse affirmat, cum vitam ad ter-
tium & nonagesimum annum pro-
rogasset, insidiis fratris Gositrae
peremptus est. Porro Sinarthocles
rex Parthorum, qui per nonaginta

78. Δείων) De hoc *Vossius* cit. opere *lib. IV. cap. 8. pag. 460.* & *Peri-
xoni* ad *Aeliani VII. 1.*

79. Ἰσίδωρος ὁ χαρρακηνός) Accuratissime de hoc agit *Dodwellus*
peculiari dissertatione, quam insertam inuenies tomo secundo
Geographorum Graecorum minorum, cura *Cl. Hudsoni* edito-
rum.

80. Σιναρθοκλῆς) Diligenter notandum, quod de hoc Parthorum
rege, & statim de alio Mnascire, habet Noster; alibi enim vix no-
mina eorumprehenduntur. Adeo verum est, quod *Scaliger*
can. Isag. lib. 3. pag. 316. pronuntiavit: *Parthorum regum suc-
cessionem quandam ut texeret, multa de ingenio diuinare cogitur*
Onufrius Panninius - - Nos eiusmodi exemplum neque lauda-
mus neque sequimur; qui neque regum illorum, neque rerum ab
illis gestarum memoriam, neque annos, per quos regnarunt, cone-
mus: ut temerarium sit, quos annos imperarunt, asserere, quum ne
ipsos quidem reges satis exploratos habeamus.

81. Παρθυαίων) Breuiter *Suidas*: Παρθυαίος, ἰσὶν τῶν. Plenius
Stephanus Byz. Παρθυαῖοι ἔθνος πάλαι μὲν Ἰνδοῦ, ὕστερον δὲ
φυγόν,

αὐτός, ἔτος ὀγδοηκοσὶν ἤδη γε-
γονώς, (δοτ' 82.) Σακαυράκων
Σκυθῶν καταχθεὶς βασιλεύειν
ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη
ἑπτά. Τυγράνης δὲ ὁ Ἀρμε-
νίου

ta iam annos (spiritum coeli hau-
ferat, a Sacauracis Scythis redux,
ad imperium accessit, septemque
annos regnavit. Tigranes Arme-
niorum rex, cui bellum intulit

Lu-

Φυγόν, ἢ μετακίσαν ἐπὶ Μῆδιν. κληθὲν δὲ ἔτι παρὰ Μήδοις διὰ τὴν
φύσιν τῆς αὐτοῦς διεξιμένης γῆς, ἐλῶδης καὶ αἰγκώδης ὕσης. Paucis
interpositis ait, Parthyacos a Parthis alios haud esse; λέγονται δὲ
Πάρθοι, ἢ Πάρθιοι, καὶ Παρθυαῖοι, καὶ Παρθυαῖα ἡ χώρα. quod vberius
probat *Salmasius* ad Solinum pag. 1196. Et sane Παρθυαῖοι sac-
piissime nominantur vel a solo *Arriano* exped. Alexandri M. pag.
179. 205. 207. 208. & seqq. itemque p. 352. edit. Blancard.

82, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν) Si genuina lectio est, populus ille
Scythiae non obiter audiendus, quod aut rara aut nulla plane
apud alios offendamus eius vestigia. Nempe enim suo iam tem-
pore *Plinius* VI. 17. scripserat de Scythiis: *multitudo populorum*
innumera, & paullo post: nec in alia parte maior auctorum incon-
stantia: credo propter innumeras vagasque gentes. Rursus lib. IV.
cap. 12. *Scytharum nomen usquequaque transit in Sarmatas atque*
Germanos. Nec aliis prisca illa duravit appellatio, quam qui
extremis gentium harum ignoti prope ceteris mortalibus degunt. Sin
medica manu eget locus, facilis est Σακαυράκων mutatio in Σακων
καὶ Ἀριάνων, qui notissimi olim e Scythiis, *Plinio* auctore VI. 17.
celeberrimi eorum Sacae, Massagetae, Dabae, Essedones, Ariatae;
vel vno forsitan nomine legi possit Χανγανῶν, qui inter Scythiae
gentes locantur a *Ptolemaeo*. Verum haec omnia in medio re-
linquimus. In mentem venerunt, scribit illust. *Steinheilins*, Σα-
καυραῖοι, gens Scythica apud *Strabonem* l. 11. p. 593. qui potissimum
cum his convenire videntur, nam ab hac gente Graecis Βακτριανὰς
ademptam fuisse referi.

νίαν βασιλεὺς , 83.) πρὸς ὃν
Λέκυλλος ἐπολέμησε , πέντε ἔ-
βδομήκοντα ἔτων ἐτελεύτα νό-
σω. 84.) Ὑπασίνης δὲ ὁ
Χάρα-

Lucullus , quinto & octogesimo
aetatis anno morbo sublatu est.
Spasinem , Characi & regionum
rubro mari adiacentium regem ,
anno.

83. πρὸς ὃν Λέκυλλος ἐπολέμησε) Fuse hoc bellum exponit *Plutar-
chus* in vita *Luculli* pag. 307. seqq. ut alios consulto taceam;

84. Ὑπασίνης δὲ ὁ Χάρακος) Non ita , ut par erat , tractatum ab
interpretibus locum animadvertit *Menagius* , cui Χάραξ Πασίνης ,
Susianae oppidum , comimodum venerat in mentem. Ante quem
Gallorum doctissimum , turpe heic fuisse vitium vidit *Paulus
Leopardus* emendationum VIII. 2. rescribens , Σπασίνης δὲ ὁ Χά-
ρακος , & conuertens , *Spasines autem Characis* & locorum circa *Ery-
thram* rex , sicuti iterum mox pro , ὁ μὲν Ὑπασίνης restituens
Σπασίνην. Recte uterque. Nam & Susianae oppidum est Χάραξ ,
& qui nomen ei imposuit , Spasines rex fuit. *Plinius* VI. 27. *Cha-
rax oppidum Persici sinus* -- conditum est primum ab *Alexandro
magno* , qui --- *Alexandriam* adpellari insserat --- postea *Antio-
chus* restituit quintus regum , & suo nomine adpellauit. Iterumque
infectatum , *Pasines* , *Sogdonaci* filius , rex finitimorum *Arabum* , op-
positis molibus , restituit , nomenque suum dedit. Qui rex *Spasines*
a quibusdam , *Pasines* a ceteris salutatur ; in qua controversia lau-
do iudicium *Cellarii Geograph. antiq.* III. 19. pag. 800. *Mibi* , in-
quientis , videtur utrumque , pro dialecti varietate probum esse , ut
prosthesis sit , sicut μικρός & σμικρός. Pro Spasine tamen stat illustr.
Steinheims , ita scribens : *Spasinae Characenorum regis memoria sa-
tis nota est* , cum & urbs Σπασίνης χάραξ ab eo nomen tulerit , secun-
dum *Stephanum* pag. 679. meminit huius etiam *Isidorus* *Charac.*
mansion. Parthic. p. 2. Apud *Marcianum Heracl.* peripl. p. 17. cor-
rupte legitur χάραξ Πασίνης. *Plinius* etiam *hist. nat.* 6. 27. pag.
363. eodem errore *Pasinem* *Sogdonaci* filium hunc regem nominat.
Rectam lectionem sequitur *Iosephus antiq. Iud.* 20. 2. pag. 685. Σπα-

Χάρακος, καὶ 85.) τῶν κατ' ἐρυθραὶν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νεσθίας, ἐτελεύτησεν. Τήραμος δὲ, ὁ μετ' Ὑπασινήν τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐννήκοντα βιούς, ἐτελεύτησεν νόσῳ. 86.) Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραμον ἑβδόμος βασιλεύσας Χάρακος, ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν, καταχθεὶς ὑπὸ Παρθῶν, ἐβασίλευσεν. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων, ἔξ ἡ ἐννήκοντα ἔχρησεν ἐτη. 87) Μασσινισσᾶς δὲ,

anno quinto & octogesimo morbus quere senectutis leuauit. Teraeus, qui a Spasine tertius regno praefuit, cum per duos & nonaginta annos in vita commoratus fuisset, morbo interiit. Artabazus, qui septimus post Teraeum rex Characenorum exstitit, sexto & octogesimo anno reuersus a Parthis, imperauit: eiusque vitae spatium Mnascires Parthorum rex decē superauit annis. Masinissa Maurusiorum rex, vsura huius lucis per annos

ὡν Χάρακος. Iam satis, opinor, patebit, Ὑπασινης amplius minime admittendum.

85. τῶν κατ' ἐρυθραὶν τόπων) Etiam hinc constat, veram esse quam de mari rubro protulit primum & aperuit sententiam clar. *Relandus* dissert. miscell. parte I. diff. 2. docens, non solum Arabicum sinum eo nomine designari, sed vastum quoque illud mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; sinum porro Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum.

86. Ἀρτάβαζος -- ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν) Si hic Artabazus alius non est ab eo, cuius mentio in *Curtii* VI. 3. diutissime inter mortales vixit, quippe qui XCV. aetatis annum agens, tradidit se Alexandro M.

87. Μασσινισσᾶς -- ἐννήκοντα ἐβίωσεν ἐτη) Scribitur hoc nomen proprium etiam Μασσανιάσης apud *Appianum* in Pun. saepissime, & Μασσανιάσης apud *Suidam*. Inter eos, qui longi fuerunt aevi homines, collocat eum *Plinius* V. 8. hac de causa, quod sexaginta

δὲ Μαυροῖαν βασιλεὺς, ἐν ἐν-
πορτα ἰβίσκειν ἐτι. 82.) Ἀσαν-
δρος δὲ, 89,) ὁ ὑπὸ τῷ Θεῷ
Σι-

annos nonaginta gauisus est. Afan-
der a diuo Augusto, pro gentis
praefecto, rex Bospori renuntiatus,
nona-

ginta annis imperio praefuerit. Per nonaginta annos mundi in-
colam, cum Nostro, facit Appianus l. c. pag. 107. & Suidas. Maio-
rem XC. annis, epitome Liuiana lib. L. & Valerius Max. VIII. 13.
haec notatu digna promens. Siciliae rector Hiero ad nonagesi-
mum annum peruenit. Masanissa Numidia rex hunc modum
excessit, regni spatium sexaginta annis emensus, vel ante omnes
homines robore senectae admirabilis --- Veneris etiam vñ ita
semper vixit, ut post sextum & octogesium annum filium gene-
ravit.

38. Ἀσανδρος) Non poenitebit inspexisse Spanhemium de vsu & praest.
numism. diff. VIII. pag. 488.

89. ὑπὸ τῷ Θεῷ Σεβαστῷ) Augustus in Pergamenorum, Amphipo-
litarum & Sidoniorum numis vocatur Θεῷ, ostendente Spanhe-
mio l. c. differt. III. pag. 142. Noster infra in hoc ipso tractatu: ὁ
καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστῷ Θεῷ. Iterum: Ἀπολλόνα-
ρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ἦτορ, Θεῷ Καίσαρος Σεβαστῷ διδάσκαλος γενέ-
μενος. Hadrianus ac Traianus Θεοὶ in veteri inscriptione apud
Spanhemium itiner. par. I. pag. 110. Idem, addito etiam Nerua, in
eiusdem Miscellaneis eruditae antiquitatis pag. 354. Θεῶν adpel-
latione veniunt. Θεὸς Οὐσπασιανὸς ibidem pag. 353. Θεὸς Μαγ-
κος in Luciani Pseudom. pag. 775. Mithridatem, Phraaten,
Chosroen, Persarumque reges, Ptolemaeum quoque Philometo-
rorem, Antiochum IV. Demetrium I. Soterem, Demetrium II.
vulgo Nicatorem, Θεῷ nuncupatos fuisse probauit Spanhemius
d. I. diff. VII. pag. 419. cui adde Vaillantium in regibus Syriae.
Ac videtur epitheton istud ob fortia facta datum. De Iulio Cae-
sare Diodorus Sic. lib. I. pag. 4. ὁ διὰ τὰς πράξεις προσεγορευθεὶς
Θεός. etiam ob beneficentiam, aut causas non multum diffimi-
les.

Σαβαῦ ἀντὶ ἐθνάρχῃ βασι-
λεὺς ἀναγορεύθης Βοσπόρου,
περὶ ἐτῇ ᾧ ἐνεήκοντα ἰαπο-
μαχῶν ἢ πελομαχῶν ἕθενος
ἑτῶν ἑφάνη, ὡς δὲ ἑώρα 90.)
τὸς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίᾳ
προσθιμένους, ἀποσθιμένους σι-
τίαν, ἐτελεύτησε, βίος ἐτῇ τριῖν,
ἐνεήκοντα. Γόαυος δὲ, ὡς
Φηκεν

nonagesimo anno proximus, e-
questri pedestrique pugna nulli
secundus fuit; vt autem vidit eos,
qui sub ipsum pugnae tempus ad
Scribonium deficiebant, cibo ab-
stinens diem sum obiit, cum ad
tres & nonaginta annos vitam
prorogasset. Goaeus Isidori Cha-
raceni,

les. Exempla prostant in *Haetis* Demonstr. Euang. propositio-
ne 3, §. 18. pag. 53. seq. Quandoque *Ionis* nomen tributum ho-
minibus. Ἐξέζης ὁ τῶν Περγῶν ζῶς, dixerat Gorgias Leontinus,
quem dignè ridet *Longinus* περὶ ὕψους sect. 3. pag. 8. Tamen ita
Oppianus, qui *Cyneg.* I. ineunte, imperatorem Antoninum Septi-
mii Seueri F. vocat Ἀυρονίῳ Ζηνὸς γλυκερὸν δαίλος. Et reges antiqui
promiscue adpellati *Iones*. Τὸς βασιλεῖς δ' ἀνέκαθε Δίας ἐκάλεον
πάντες, ex Tzetza adducit *Natalis Comes* Mythol. II. 1. p. 79. & in
rationes inquirat. Quid vero de homine Christiano, quamuis
Romanae ecclesiae antistitem adorante, statuendum, qui Papam
suum *Ionis* nomine voluit ornare? Est is P. *Ioannes Weinkens*, qui
in *Nauurchia Seligenstadiana*, siue fundatione abbatis Seligen-
stadiensis, *Francofurti* 1714. edita, & sermone quidem victo,
de Bonifacio IX. scribere haudquaquam dubitavit

----- *Latiae Bonifacius aulæ*

Iupiter.

90. τὸς ὑπὸ τῇ μάχῃ) Amplectimur *Palmerii* versionem. Placet
nihilò secius adponere, quod *Aemilius* ad suum codicem nota-
uit: *Videntur intelligi milites, ὑπὸ cum datina interdum sub di-*
tione vel imperio esse. hic, qui sub confusctis, vel sub confugentibus,
vel inter eos continebantur. Idemque statim ad *πρωτοδύμους* haec
adpingit: addo, additio, adiungo.

Φησιν 91.) 'Ισίδωρος ὁ χαρ-
ακηνός, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας
92.) ὁ Μάινων τῆς ἀραιματο-
φόρου βασιλευσας, πεντεκαίδεκα
καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτε-
λεύτησε νῆσφ. 93.) Βασιλέας
μὲν ἔν τοσάυτης ἰσορηκασί μα-
κροβίους οἱ πρὸ ἐμῶν.

X. Ἐπει δὲ ἐ φιλόσοφοι,
καὶ

raceni, (ut ipse hoc commemorat)
tempore, rex Omanorum, regio-
nem thuriferam inhabitantium,
quindecim supra centum annos
natus, morbo absumtus est. Atque
tot quidem reges longaeuos com-
memorauerunt, qui ante nostram
aetatem vixere.

X. Posteaquam vero & Philo-
sophi,

91. 'Ισίδωρος ὁ χαρρακηνός) Respice retro ad pag. 38.

92. Μάινων) Praeclare illustris *Cyperus*, quem in versione nostra se-
cuti sumus, restituit Graeca, & Latina dedit emendatiora, dum &
'Ομάνων correxit, & integrum locum transtulit : *Goaesus vero,*
Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem
thuriferam colunt, rex. Certiora haec sunt prae iis, quae habet
Aemilius in notis MS. *Puto locum corruptum esse. Et fortasse gi-*
gnendi casus nominis populum denotantis restitutus fuit a Luciano, τῶν
Μάινων τῆς Ἑβ. Namque Omanorum mentio passim exstat, non
item Manorum.

93. Βασιλέας) Attice, pro βασιλεῖς. Aetiqui enim Attici accusa-
tios nominum in eis non contrahebant. *Moeris* Atticista pag.
23. ἰσπίας, βασιλέας, ἀλῖα, μακρῶς, Ἀττικῶς. Et statim : ἰσπίας,
μακρῶς, Ἀττικῶς. βρωχίως, Ἑλληνικῶς. Multa congeffit exem-
pla *Graecinus* ad Nostri Soloeicistam pag. 753. seq. Adde *Ae-*
lianum hist. animal. XII. 41. pag. 738. ἐκασιν ἀμφορίας δαχομήνης
ἡ μείων ἐστίν. Sic ἰσπίας in *Aristoph.* Nub. v. 120. 553. & γούρας τι-
μῶν, in *Plutarchi* instit. puer. cap. 9. & βασιλέας ibid. cap. 2. nec
non supra apud Nostri pag. 32. ἰσπιασπασίας πολλὰς
Μακεδόνων βασιλέας. Et sectione VIII. οἷς συνάψω ἐ τῶν λοιπῶν
βασιλέας. Sic etiam βασιλέας dixit *Herodianus* II. 4. p. 75. & III.
12. pag. 164.

αὐτοὶ πάντες 94.) οἱ περὶ παι-
δείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν ποι-
οῦντες ὅτι ποιούμενοι ἑαυτῶν, εἰς
μακρὸν γῆρας ἤλθον ἀναγρά-
ψωμεν. Ἐτάταν τὰς ἰσορημένους,
ἔ πρώτους γε φιλοσόφους. 95.)
Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδηρίτης,
96.) ἐτῶν γεγονὸς τεσσαρῶν
ἑκατὸν καὶ ποσόμενος τροφῆς,
ἑτα-

sophi, & omnes qui ingenuis arti-
bus exercitati fuerunt, adhibita sui
cura ad multam senectutem pro-
cessere, age, percenseamus etiam
ex illis, quos historiarum monu-
menta seruarunt, & primo qui-
dem loco philosophos. Demo-
critus Abderita, cum quartum &
centesimum ageret annum, inedia
fibi

94. οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες) Noster exordio huius tractatus p. 7. ἀνδρῶν
περὶ παιδείαν ἔχοντι. Et περὶ ᾧδὴν ἔχον, in dial. Venēris & Cupi-
dinis, & in *Attiano* de expedit. *Alexand. M. I. I.* Alibi, οἱ περὶ παι-
δείαν vel nude, vel cum addito participio ὄντες, διατρέποντες.

95. Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδηρίτης) Hic est ille Democritus, qui rīsu
excipiebat omnia, & quem vicissim ridet Noster in *vitae. auct.*
pag. 378. quem toties laudat *Aelianus* cum in varia hist. IV. 20.
tum in praestanti de animalibus opere, *lib. XII. capp. 16. 17. 18. 19.*
20. eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens;
qui insuper scrutatus res naturae omnes, sacris initiatus fuit Aegy-
ptiacis ab *Ostane* in templo *Memphitico*, ut ex *Synesi* arte ma-
gna, eiusque initio, liquet; qui seipsum oculis privasse, & Hippo-
cratis opera ab insania liberatus dicitur, quod tamen in fabula-
rum censum & ab aliis relatum est, & non ita pridem a *V. C.*
Heumanno, in *Actis philosophorum*, parte IV. *pag. 670. seqq.*
Ceterum de hoc Democrito multa in *Laetio*, *Posio* de hist. Gr.
IV. 2. *pag. 437.* & *Borrichio* de *Hermetis*, Aegyptiorum & Chemi-
corum sapientia *cap. 3. pag. 68. ff.*

96. ἐτῶν γεγονὸς τεσσαρῶν καὶ ἑκατὸν, ποσόμενος τροφῆς ἑτα-
De mortis genere non consentiunt auctores, nec etiam de nume-
ro annorum vitae; qui paucos ei tribuunt, XC. numerant. Ad

ἐπαλύντα, 97.) Ξενοφίλος δὲ ὁ
μουσικός, ὃς Φησὶν 98.) Ἀριστο-
ξένος, προσχρὶς τῇ Πυθαγόρου
φιλοσοφίᾳ ὑπὲρ τὰ πάντα, ὃ
ἐκατὸν ἰτὶ Ἀθήνησιν ἐβίωσεν.
99.) Σόλων δὲ, 100.) Ἐσθλαῖς,
καὶ 1.) Πυθαγόρας, οἱ τῶν τῶν

sibi mortem conscivit. Xenophi-
lus Musicus, narrante Aristoxeno,
Philosophiae Pythagoricae addi-
ctus, quintum & centesimum an-
num supergressus, Athenis vixit.
Quin & Solon, & Thales, & Pitta-
cus, ex septem illis, quos voca-
runt

Menagium ad Laertii IX, 43. pag. 409. & viros doctos ad Lactan-
tium III. 19. Cum Lucianea narratione conueniunt, quae *Phlegon*
Trallianus scribit de Longaeuis cap. 2.

97. Ξενοφίλος κ. τ. λ.) Liquidus est *Valerii Max.* VIII. 13. locus. *Bien-*
nio minor (quam Gorgias Leontinus, qui ad CVII. peruenit annum)
Xenophilus Chalcidensis, Pythagoricus, sed felicitate non inferior, si-
quidem, ut ait Aristoxenus musicus, omnis humani incommodi ex-
pers, in summo perfectissimae splendore doctrinae extinctus est. Lu-
culenter etiam *Plinius* VII, 50. *Pro miraculo & id solitarium reperi-*
tur exemplum, Xenophilum musicum centum & quinque annis vixisse,
sine ullo corporis incommodo. Mentio huius musici fit quoque ab
Aeliano de animal. II. 11. pag. 87.

98. Ἀριστένης) Musicus & historicus; de quo, ut alios taceam, viden-
tus est *Ristorchus* ad Malchi vitam Pythag. pag. 5.

99. Σόλων) *Mentis* consule libellum de Solone, vbi cap. 30. de longa
eius vita, cumulatis vndique veterum testimoniis, disserit.

100. καὶ Ἐσθλαῖς) Conspirat cum Luciani calculo *Syncebus* in chron.
Verum *Apollodorus* anno LXXVIII. & *Socrates* nonagesimo ad
plures eum abiisse volunt apud *Laertium* I. 38. qui γηραιὸν vocat.
Attingisse annum XCII. contendit *Stanleius* in Solone, cap. 12.

1. Πυθαγόρας) Fide *Laertii* I. 79. ultra LXX. annos perduxit vitam.
Suidas LXXX. et adscripsit.

2.) κληθέντων ἐπὶ τὰ σοφῶν
 ὑψηλότε, ἐκαστὸν ἑκάστος ἐξήσεν
 ἔτη. 3.) Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στωικῆς
 φιλοσοφίας ἀρχηγός, οὐκ αὖ καὶ
 ἐνεκήρυκτα. ὃν φασιν εἰσερχό-
 μενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 προσπαύσασα, ἀναφθίγγεσθαι,
 τί με βοᾷς; ἢ ὑπο-
 στήψαντα οἴκαδε, ὃ ὑποσπόμε-
 νον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον.
 4.) Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος
 μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐντα
 καὶ ἐνεκήρυκτα ἕως γεγενησ
 ἔτη, 5.) Φῦμα ἔχεν ἐπὶ τῇ
 χολῇ.

runt sapientes, singuli annis sae-
 culi tempus aequauerunt. Zeno
 autem, Stoicae Philosophiae prin-
 ceps, octo & nonaginta annis cur-
 sum huius vitae perfecit. eum
 aiunt, cum in publicum proce-
 dere voluisset, pedemque impe-
 gisset, elata voce exclamasse, *quid*
me vocas? ac mox domum reuer-
 sum, inedia vitam sibi ademisse.
 Cleanthes Zenonis discipulus &
 successor, cum aetatem ad nonum
 & nonagesimum annum proten-
 diffet,

2. τῶν κληθέντων ἐπὶ τὰ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubita-
 se videtur Noster. Et sane, nec quoad numerum, nec nomina,
 nec artes illorum & professiones, paria tradunt auctores, vid. *Phil.*
Carolus, ad A. Gellium pag. 27. f. *Laertius* in historia septem Grae-
 ciae sapientum, Galliae edita an. 1713. initio partis primae.
3. Ζήνων δὲ κ. τ. λ.) Mortem Zenonis Citrici ad eundem plane mo-
 dum describit *Laertius* VII. 28. nec in computandis vitae annis
 recedit a Nostro, quamvis aliter Persaeum existimare, & pauciores
 numerare annos, indicet, quem proinde confutavit *Stanleius*.
4. Κλεάνθης) Si *Laertium* VII. 176. audias, LXXX. annos in vi-
 ta vidit; sed a Luciani sententia stat. *Valerius Max.* VIII. 7. qui ad
undecentesimum annum attenta cura erudientem auditores Clean-
 them introducit.
5. Φῦμα) Scholiastes Nostri exposuit *ψυδαίνων*, *ψόγα*. Prius est
 apud *Suidam*, posterius apud *Phanorinum*. Videndi de hac voce
 & re simul *Celsus* V. 28. pag. 347. seq. *Iulius Pollux* IV. 190. *Dia-*
scorius iatreo Hippocr. pag. 1378. seq.

χείλους. καὶ 6.) ἀποκαρτε-
ρῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ'
ἑταίρων τινῶν γραμματικῶν,
προσενεγκάμενος τροφὴν, &
πράξας περὶ ὧν ἤξιον οἱ φίλοι,
δοταχόμενος αὐτῷ τροφῆς, ἐξέ-
λιπε 7.) τὸν βίον. 8.) Ξενο-
φάνης δὲ ὁ Δεξίνου μὲν υἱός, Ἀρ-
χε-

disset, tuberculum in labiis habuit.
Is, cum fame perire constituisset,
allatis a quibusdam amicis ei lit-
teris, degustavit cibum, atque ea,
quae familiares petierant, execu-
tus est; vbi vero cibum denuo
capere recusavit, ad plures abiit.
Xenophanes Dexini filius, Arche-
lai

6. Σοπκαρτερεῖν) Hoc est, ταυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχοῇ ἐξάγων, vt vult
Scholiaſtes ad hunc locum, & *Suidas* in Ἀποκαρτερήσαντα. Verum
quod de laqueo dixit vterque, in dubium vocatur merito ab
Henr. Stephano thesauri tomo II. col. 1598. Exstabat titulo ἀπο-
καρτερεῖντος olim *Philemonis* comoedia, vt ex eius fragmentis pag.
292. patebit. Vtitur & *Polyaenus* VIII. 32. p. 769. Ποσειδάτωρ μὲν
πρῶτον ἀποκαρτερεῖν ἐπειρᾷτο. Vertente Iusto Vultcio: *Portia*
primum quidem inedia vitam finire conabatur. Eodem sensu est
apud *Dionem* p. 440. διέφθειρεν αὐτὴν Σοπκαρτερήσασα.

7. ἐξέλιπε τὸν βίον) Plene & integre, vt i supra p. 33. de Attalo: δύο &
ὀδυρόμενοι ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον. & infra de Isocrate: & ἰπικῶν
ὡς δαλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. *Alciopron* lib. III. ep. 28.
κέκρικα βρόχῳ τὸν βίον ἐκλιπῶν. Nonnunquam ὁ βίος venustate
aliqua reticetur. *Dionysius Halic.* lib. IV. p. 238. ὅταν ἐκλείπωσιν οἱ
λαβόντες (τὴν ἀρχήν.) *Arrianus* exped. Alex. Magni VI. 25. δίψῃ
ἀποθανεῖν αὐτὸς ἢ ὑπὸ καμάρῃ ἐκλιπόντας, *Zosimus* I. 70. ὁ δὲ,
πράξας & μετὰ τὴν πληγὴν εἰς τινὰς τῶν συνόλων αὐτῷ τὰ ἀνέκιστα,
μόλις ἐξέλιπε.

8. Ξενοφάνης) *Diligentia Menagii* ad *Laertium* IX. 18. nil nobis
fecit reliquum. Non vnum & nonaginta annos, sed centum am-
plius vixisse, quorundam auctoritate nixus, arbitratur celeberrimus
Fabricius bibliorb. Gr. II. 23. p. 757. qui tamen in notis ad *Sextum*
Empiricum adu. Grammar. I. 12. p. 270. nonaginta amplius
annos ex mente *Laertii* & *Luciani* eidem attribuit.

χράν δὲ τῷ φυσικῷ μαθητῇ,
 ἐβίωσεν ἔτη ἑν, καὶ ἐνεήκοντα.
 9.) Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος
 μαθητῇ γενόμενος, τέσσαρα
 καὶ ὀγδοήκοντα. 10.) Καρνεά-
 δης δὲ, ὁ 1ης νεωτέρας ἀκαδη-
 μίας ἀρχηγός, ἔτη πέντε, καὶ
 ὀγδοήκοντα. 11.) Χρυσίππος,
 ὃν καὶ ὀγδοήκοντα. 12.) Διογέ-
 νης δὲ ὁ Σελευκίδης ὁπ' Τί-
 γριος, συνὸς φιλόσοφος, ὅτε
 καὶ ὀγδοήκοντα. 13.) Ποσειδών-
 ης.

lai physici discipulus, viuendi mo-
 dum fecit anno primo & nonage-
 simo. Xenocrates ex schola Pla-
 tonis, quatuor & octoginta viuen-
 do absoluit. Carneades, recentio-
 ris Academiae antistes, quinque &
 octoginta vixit; Chrysippus vnum
 supra octoginta; Diogenes Se-
 leuciensis trans Tigrim, stoicus phi-
 losophus, duodenonaginta: Posi-
 donius Apameensis ex Syria, sed
 lege

9. Ξενοκράτης δὲ -- τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα) Immo tres supra cen-
 tum annos viuendo exegit, secundum *Menysium* de Archont, A-
 then. IV. 12.

10. Καρνεάδης -- ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα) Ita & *Laertius*. Augerur
 numerus a *Valerio Max.* l. d. *Carneades laboriosus & diuturnus*
sapientiae miles; siquidem nonaginta expletis annis, idem illi vi-
uendi ac philosophandi finis fuit.

11. Χρυσίππος -- ὃν καὶ ὀγδοήκοντα) *Laertius*, *Snidas* & *Scantinius LXXII.*
 annos exprimunt, ac *Valerius* a Nostro haud recedit: *Ceteriores,*
 inquit, *aetatis metas, sed non parui tamen spatii Chrysippi uinaci-*
tas flexit; nam octogesimo anno coepit, unde quadragesimum la-
γῶν exaltissimas subtilitatis volumen reliquit.

12. Διογένης δὲ ὁ Σελευκίδης ὁπ' Τίγριος) Quo de praestantissimi Grae-
 ciae duumviri, *Menagius* ad *Diogenis* VI. § 1. *Fabricius* *Biblioth.*
Gr. III. 15. p. 402. f. De memorabili eius senectā nihil asseruatum
 est in antiquis, qui ad nos peruenierunt, auctoribus.

13. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμενός τῆς Συρίας) Consulendos de *Posidonio*,
 patria Syro, ex Apamea, sed Rhodiq habito diotogue, quia Rho-
 di & philosophiam professus est Stoicam, & rem publicam rexit,
 pagno numero indicabit *Fabricius* d. l. pag. 409.

νῆμα ὁ Ἀπαμειύς τῆς Συρίας, νῆμα δὲ Ῥόδιος, Φιλόσοφος τε αἶμα, καὶ ἱστορίων συγγραφεὺς, τέσσαρα ἔδωκεν. 14.) Κριτόλαος ὁ περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα, 15.) Πλάτων δὲ ὁ ἱερωτάτος, ἐν τῷ ὀγδοήκοντα, 16.) Ἀθηνόδοτος, Σαΐδανος, Ταρσένος, τωϊκὸς ἰδὲ καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσένων πόλις καὶ Φόρων τέκεται, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίῃς, ἐτελεύτησεν. ἐν τῇ πατρίδι. ἔ τιμαὶς ὁ Ταρσένων δῆμος αὐτῷ

lege Rhodius, simulque Philosophus & Historicus, octoginta quatuor. Critolaus Peripateticus, ultra duos & octoginta. Diuiniſſimus Plato vnum & octoginta. Athenodorus Sandonis filius Tarsensis, & stoicus, idemque diui Augusti Imperatoris praeceptor, ad cuius praeces Tarsensium ciuitas vectigalibus leuata est, duobus & octoginta annis vitae curriculum emensus, in patria fato functus est; cui Tarsensis populus non aliter ac heroi anniuersarios honores habet.

14. Κριτόλαος ὁ περιπατητικὸς) Mitto te ad eundem illum vitum magnum, qui lib. III. 11. pag. 294. vna cum Perizonio ad Aclianum III. 17. pag. 210. de iuniore Critolao Phaselite agunt.

15. Πλάτων. - ἐν ὀγδοήκοντα.) Tot anni dantur Platoni ex plerorumque sententia, quanquam nonnulli plures adſignent. Vnicus Menagius ad Laertii III. 3. omnium instar videndus.

16. Ἀθηνόδοτος, Σαΐδανος, Ταρσένος, τωϊκὸς, ὅς καὶ, &c.) Cuncta apud Strabonem lib. XIV. pag. 641. ὁ δὲ τῷ Σαΐδανος. - Καίσαρος κατηγήσατο, καὶ τιμῇς ἔτυχε μεγάλης. κατιῶν τε εἰς τὴν πατρίδα ἤδη γεραίς, κατέλυσε τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, κακῶς φερόμενην ὑπὸ τοῦ ἄλλων καὶ βοήθῃ, κακῶ μὲν ποιητῷ, κακῶ δὲ πολίτῃ, & quae ibi adnectuntur plura. Noster paullo post, ubi de Apollodoro Pergameno rhetore loquitur, hunc Athenodorum annos LXXX. natum fuisse, denuo inculcat.

αὐτῷ κατ' ἔτος ἑάσαντο δυνά-
μει ὡς ἡρώ. 17.) Νέστωρ δὲ
συνὸς δυνάμει Ταρσῦ, διδάσκαλος
Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο ἔ-
την ἑκατόντα. 18.) Εὐνοφῶν δὲ
ὁ Γρύλλας, ὡς τὰ ἐτην ἑκατόντα
ἐβίωσιν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλο-
σόφων οἱ ἑταίροι.

XI. Συγγραφεὺν δὲ, 19.)
Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσι-
τίς.

bet. Nestor, Stoicus Tarsensis,
Caesaris Tiberii praeceptor, per
duos & nonaginta annos mansit in
vita. Xenophonti, Grylli filio, vl-
tra nonaginta annos vivere datum
fuit. Habes philosophorum ce-
leberimos.

XI. Ex historicis vero Ctesi-
bius diutissime actae vitae cente-
fimo

17. Νέστωρ δὲ συνὸς δυνάμει Ταρσῦ) Cuius dicto loco meminit
Strabo.

18. Εὐνοφῶν) Nostrium sequitur, quoad aetatis annos, *Stanleius* ac
Fabricius biblioth. Gr. ill. 4. pag. 71. A *Diodoro Sic. lib. XV. p. 497.*
ἑκατὸν ἑκατόντα vocatur.

19. Κτησίβιος κ. τ. λ.) Nemo omnium ex longaevis a Nostro recen-
sitis, si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis conse-
crata saecula pertinentes, demas, vivendo Ctesibium superavit, qui
ultra CXX. annos superstes in orbe fuit. Estque is terminus
vitae longissimus. *Pollis* in vita *Diui Claudii* post initium: *Do-*
ctissimi Mathematicorum centum & viginti annos homini ad vi-
uendum datos indicant, neque amplius cuiquam iactitant esse con-
cessum, etiam illud addentes, Moysen solum Dei, (ut Iudaeorum librè
loquuntur) familiarem, CXXV. annos vixisse: qui cum quereretur,
quod iuuenis interiret, responsum ei ab incerto serunt numine, ne-
minem plus esse viuturum. Quo spectant illa *Laetantii* diuini.
instit. II. 12. in fine: *Auctores idonei tradunt, ad CXX. annos per-*
veniri solere. Adiunge *Servium* ad Aen. IV. 653. *Ausonius* in
Gripho, & in idyllio de aetatibus animalium, item *Solonis* &
Mimnermi versus apud *Laertium* I. 60. At vero haec felicitas
non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV. annos.

τεσσαρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ
ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος
ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. 20.) Ἰε-
ρώνυμος δὲ, ἐν πολλοῖς γενέ-
μενος, καὶ πολλὰ καμάτους
ἐπομέναις καὶ τραύματι, ἐξη-
σεν ἐτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς
Ἀγαθάρχειδος ἐν τῇ ἐνάτῃ
τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστορίῶν λέ-
γει, καὶ θαυμάζει γὰρ τὸν ἄνθρωπον,
ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέ-
ρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συν-
ήθαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητη-
ρίοις μηδὲν γενόμενον τῶν
πρὸ

simo vigesimo quarto anno finem
imposuit, interque deambulan-
dum animam efflavit, memoran-
te in Chronicis Apollodoro. Hie-
ronymus, qui in bello versatus
multos labores ac vulnera susti-
nuit, ad quartum & centesimum
vixit annum, quod Agatharchi-
des historiae Asiaticae libro nono
docet, miraturque hominem, cu-
ius ad extremum vsque aetatis
tempus cupide auditi fuerint ser-
mones, cuius etiam sensus omnes
pristinum in senecta robur, una
cum

*Phlegon Trallianus cap. 2. de Longuevis: Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος,
ἐτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς
χρονικοῖς διδῆλωκεν. Ad quae Menysius sic commentatur. Vten-
que ecce Apollodorum auctorem laudas; ergo mendum in altero.
Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tuetur: οἱ ἀπὸ ἑκα-
τὸν τεσσαρῶν ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν διὰ συγγραψάμενοι, itaque sine
ullo dubio corrigendus Lucianus scribendumque: ἑκατὸν τεσσαρῶν
ἐτῶν. De Apollodori χρονικῶν libris euolue Fabricii biblioth. Gr.
III. 27. pag. 668.*

20. Ἰερώνυμος.) Recurre ad sectionem IX p. 30. Nunc Phlegontem ad-
dimus l.c. ita scribentem: Ἰερώνυμος δὲ συγγραφὴς πολλὰς μὲν χρό-
νους ἐν ταῖς στρατιακαῖς ἀνατλήσας, πλείους δὲ τραύμασιν ἐν πόλεμοις
περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, θιώσας ἐτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησὶν Ἀγαθάρ-
χειδος ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστορίῶν, de quo Agatharchidis
opere videnda bibliotheca Gr. Fabricii I. 1. 8. pag. 207, seq.

πρὸς ὕψους ἑλλή. 21.) Ἐλ-
λαίνιος ὁ Λέρβιος, ὁδοῦντος
καὶ πέντε, καὶ 22.) Φερικύδης ὁ
Σύρος, ὁμοίως ὁδοῦντος καὶ
πέντε, 23.) Τιμαίος ὁ Ταυρο-
με-

cum bona valetudine conserua-
rint. Hellanicus Lesbios octogin-
ta quinque annos a tergo ordina-
uit, ac totidem Pherecydes Syrus;
Timaeus Tauromenites sex &
nona-

21. Ἐλλαίνιος ὁ Λέρβιος) Ab *Agathemero* Geogr. lib. I. pag. 2. ἀνὴρ πε-
λοῦσος vocatur; & talem fuisse, coniecimus ex innumeris eius scri-
tis, quae vbiuis laudantur, ac de quibus fuse exponit *Vossius* de hi-
stor. Gr. IV. 5. in compendio autem *Wilhelmum Worsb* in Tatiani ora-
tionem ad Graecos pag. 5.

22. Φερικύδης ὁ Σύρος) Atqui Pherecydes Syrus inter gentiles theo-
logus fuit, ac multo antiquior altero Pherecyde Atheniensi histo-
rico, qui alias etiam *Lerius* dicitur, commonstrante *Vossio* IV. 4.
(contra *Suidam*, qui Pherecydem Atheniensem distinxit a Lerio,
quod video etiam a *Meursio* factum in notis ad Hesychium il-
lustrem pag. 212. & ad Helladii Besantinoi Chrestomathiam col.
969. seq.) in fineque capitis hanc de loco praesenti coniecturam
adferente: *Mirari autem subit, Lucianum, libello de Macrobio,*
(ubi distincte primum de longaenis philosophis, exinde de historicis
longaenis tractat) Pherecydem Syrum inter historicos refert. Sa-
ne Pherecydem historicum veteres quidem, nunc Lerium, nunc A-
theniensem, vocant; sed Syrum, vel Syrum, nemo. Quare si lo-
quitur de Syrio, inter historicos, (desse videtur non) erat numeran-
dus: sin de historico agit, Syrus nominari non potuit. An dicemus,
Syrum origine fuisse, sed habitasse in Lero atque Athenis? Sane hoc
si est, nihil mirum, si conterraneum suae genti vindicat Syrus ipse
Lucianus. Quod si vera est *Vossiana* de Pherecyde Lerio & A-
theniensi, tanquam eodem homine, opinio, in qua & *Salmasius* fuit
ad Solinum pag. 846. tunc pro Σύρος vel Σύρος, (nam utrumque
occurrit) in textu nostro legi posset Ἀθήναις.

23. Τιμαίος ὁ Ταυρομενίτης) Iam supra consideramus hunc histo-
ricum, sectione IX. p. 28.

μενείτης, ἔξ καὶ ἐνεήκοντα. 24.) Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασσανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέγεται βιβλιοκέντη. τὴν ἰσορίαν δὲ, τέταρτον ἔ ἐγδοήκοντον ἔτος γεγονώς, ἤρξατο συγγράφειν, αἱ αὐτὰς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. 25.) Πελοπίδης δὲ ὁ Λυκώτης, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, αἰφ' ἑσπῆ κατέπεσε. καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἑτῶν δύο, καὶ ἐγδοήκοντα. 26.) Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμυσινὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γινόμενος, ἔτη δύο, ἔ ἐνεήκοντα.

XII.

nonaginta. Aristobulus Cassandreu post nonagesimum annum decessit e traditur: is quarto & octog imo aetatis anno historiam orsus est, quemadmodum ipse in operis sui vestibulo fateatur. Polybius Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo delapsus est, atque morbo inde contracto, anno octogesimo secundo vitae lumina liquit. Hypsicrates Amisenus historicus, multarumque disciplinarum peritia inclutus, per duos & nonaginta annos inter viuos numeratus fuit.

XII.

24. Ἀριστόβουλος ὁ Κασσανδρεὺς) Omnino scribendum *Cassandreu*, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque editionem occuparit. De Aristobulo illo vide *Vossius* I. 10. p. 54. 55. & *Fabricius* bibl. Gr. III. 8. p. 210.

25. Πελοπίδης) *Vossius* prae aliis adeundus I. 19. vbi, quod de Polybio aetate Noster attulit, confirmatur.

26. Ὑψικράτης ὁ Ἀμυσινὸς) Cuius historici memoriam vel soli debemus Luciano. Neque is cum Hypsicrate Phoenicio historico confundendus. Recte illos discrevit *Vossius*; secus vero *Becharius* Chanaane II. 17. p. 862. qui ut vnum efficeret, ex duobus, in Nostro vice Ἀμυσινὸς legendum putavit Ἐμυσινὸς.

XII. Ῥητόρων δὲ, 27.) Γοργίας, ὃν ἴσως σοφιστὴν καλοῦσιν, 28.) ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. Προφῆς δὲ Σοφιστὸς, ἐτελεύτησεν, ὃν φασιν ἐρωτηθέντα ἴην αἰτίαν ἑ μακρὰ γῆρας, καὶ ὑγιεῖν ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπὼν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριεσθῆναι ταῖς ἄλλων ἐνσχίαις. 29.)

XII. Iam ex Rhetorum ordine Gorgias, quem Sophistam nonnulli adpellant, vitam posuit anno aetatis octauo & centesimo, & quidem cibis vltro se abstinens. Hic interrogatus, qua ex causa adeo grandis effret, nec viribus languescens senectuti succumberet, respondisse dicitur: quod nunquam aliorum conuiujs sese immiscuerit

27. Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν) *Philostatus* in vitis Sophistarum l. 19. Σκεπτά Γοργίαν ἐν Λεοντίνῳ ἤνεγκεν, εἰς ὃν ἀναφέρειν ἡγήμεθα, ὡς περ εἰς πατρίαν, τὴν τῶν σοφιστῶν τέχνην.
28. Ἐτη ἑκατὸν ὀκτώ.) Ab *Aeliano* variae hist. II. 35. γενησάντων εὖ μάλα vocatur; *silicernius* adpellat *Fulgentius* in expositione sermonum antiquorum pag. 171. *Silicernios* dici voluerunt senes iam incuruos, quasi iam sepulcrorum suorum *silices* cernentes. Vnde *Cincius Alimetus* historia de Gorgia Leontino scribit, dicens: qui dum iam *silicernius* finem sui temporis expectaret, etsi morti non potuit, tamen infirmis acibus insultauit. Inter senes collocatur a *Tullio*, cuius locum vel ideo adscribemus, quod multos longaeuorum, in hoc libello tactos, strictim exponat. Est ille in Catone maiore, pag. 156. edit. *Elsevir.* Num igitur hunc (Sophoclem) num Homereum, num Hesiodum, num Simonidem, num Stesichorum, num, quos ante dixi, *Isocratem*, *Gorgiam*, num philosophorum principes, *Pythagoram*, *Democritum*, num *Platonem*, num *Xenocratem*, num postea *Zenonem*, *Cleanthem*, aut eum, quem vos etiam Romae vidistis, *Diogenem Stoicum*, coegit in suis studiis obmutescere senectus? Vt propius Gorgiae cognoscamus aetatem, CV. annos ei adsignat *Pausanias* *Eliac*, postea. cap. 17. in fine, CVII. autem *Cicero* l. c. p. 152. & *Palerinus*

29.) Ἰσοκράτης ἐννήκοντα καὶ
ἑξ ἑπτὰ γεγονώς, τὸν πανηγυ-
ρικὸν ἔγραψε λόγον. 30.)
περὶ ἐτῆ δὲ ἑνὸς δασιόδοντα ἑκα-
τὸν, γεγονώς, ὡς ἤσθητο Ἀθη-
ναίους ὑπὸ Φιλίππου 31.) ἐν τῇ
περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νεκρη-
μένους, ποτινύμενος, τὸν Εὐριπί-
δου

miscuerit. Isocrates sexto & nona-
gesimo anno librum panegyri-
cum scripsit, nonagesimum vero
nonum auspicatus, simul ac Athe-
nienfes a Philippo in praelio Chae-
ronensi superatos cognouit, Euri-
pidis verticulum non sine animi
do-

lerius Maximus lib. VIII, cap. 13. centum & octo Censorinus cap.
IV. Plinius VII. 48. Philostratus p. 494. novem supra centum,
Suidas in voce Γοργίας, & Quintilianus instit. III. 1.

29. Ἰσοκράτης δὲ ἐννήκοντα καὶ ἑξ ἑπτὰ γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραψε
λόγον) Cui orationi expoliendae decem, vel, ut alii volunt, XV.
annos impendit. Adi Photium codice CCLX. p. 793. Longinum
p. 12. Vossium de imit. Poet. p. 96. Perizonium ad Aeliani XIII. 11.

30. περὶ ἐτῆ δὲ ἑνὸς δασιόδοντα ἑκατὸν γεγονώς -- ἔβλεπε τὸν βίον) Vitae
XC. annos hunc vixisse nequidem dubitandum. Quum enim no-
nagesimum ageret annum, interrogatus, ut videret? dixisse fertur,
veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum ex-
tremum, referente Stobaeo serm. CXIV. fol. 308. Annos XCVIII.
quin etiam, ex aliorum placitis, centum, ei adscribit Plutarchus in
vita decem oratorum p. 837. Iunge Philostratum vit. Sophist. I. 17.
p. 306. ἀπὸ θανάτου -- ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἐτῆ, & Tullium dicto libro p.
152. Qui (Isocrates) eum librum, qui Panathenaeicus inscribitur,
quarto & nonagesimo anno scripsisse dicitur, vixitque quinquaginta
postea. Octauum & nonagesimum implevisse annum Quinti-
lianus l. d. scriptum reliquit. Solus Suidas CVI. annos ei tri-
buit, quem cum secutus fuisset Daniel Nesselius, censuram experiri
debuit Cl. Reimannus in disert. praeliminari ad commentarios
Lambecii contractos p. 97.

31. ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ) Philostratus dicto loco: μετὰ τὰ
κατὰ Χαιρώνειαν ἐτελεύτα, μὴ παρτήρης ἢ ἀνείρεσθαι τὴν Ἀθηναίων
πταίσματος.

δειον εἶχον προσενέγκαστο, εἰς
ἑαυτὸν ἀναφύων,

32.) Σιδωνίον ποτ' ἄστρ' Ἰκλιπών.
μοις ἑκλιπών.

καὶ ἐπειπὼν ὡς δαλάνει ἡ
Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. 33.)
Ἀπολλύδωρ δὲ ὁ Περγαμην-
νὸς ῥήτωρ, θεῷ Καίσαρος Σε-
βαστῷ διδάσκαλος γενόμενος,
καὶ σὺν Ἀθηνόδωρ τῷ Ταρσῷ
φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν,
ἔζησε ταυτὰ τῷ Ἀθηνόδωρ,
ἐτη ὀγδοηκοντα δύο. 34.) Πο-
ταμῶν δὲ, ἐκ ἄδοξος ῥήτωρ, ἐτη
ἐννεήκοντα.

XIII.

dolore pronunciatum ad seipsum
accommodauit:

*Cadmus deseruit quondam tua moenia
Sidon,*

addito, fore, vt seruitutem Græcia
sentiret, discessit a vita. Apollodo-
rus, rhetor Pergamenus, diui Cae-
saris Augusti, quem vna cum Athe-
nodoro, Tarfensi philosopho eru-
diuit, praeceptor, eandem, quam
Athenodorus, attigit aetatem, an-
nos nimirum octoginta duos. Po-
tamon, rhetori haud incelebri,
anno nonagesimo vitam fors ade-
mit.

XIII.

32. Σιδωνίον ποτ' ἄστρ' &c.) Legitur εἶχος ille Euripideus in
fragmentis fabulae, cui nomen Phrixus pag. 503. edit. Barnef. Ad-
dantur eiusdem Bacchae v. 170. seq.

Τίς ἐν πύλαις Καδμοῦ ἐκκάλει δόμον
Ἀγχινοῦρας πᾶϊδ', ὃς πόλιν Σιδωνίαν
Διπλὴν --- --- --- ---

33. Ἀπολλύδωρος ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ) Vide, si libet, quae adfert
Cl. Fabricius biblioth. Gr. III. 27. p. 670.

34. Ποταμῶν) Multa scripsit, etiam περὶ τολοῦ ῥήτορος, *Snidam* euol-
ue, & *Hesychium Milefium*, & *Senecam* Suafor. 2. pag. 656. qui
magis nominis declamatorem adpellat. Caue misceas illum cum
Potamonte Alexandrino philosopho, de quo in *Actis Philosopho-*
rum Heumannianis parte 2. pag. 330. ff. & parte 5. pag. 848. seqq.

XII. 35.) Σοφοκλῆς ὁ τρα-
γῳδοποιὸς, ῥᾶγα Σαφυλῆς 36.)
καταπιὼν, ἀπειπνίγη, 37.)
πέντε καὶ ἐννῆκοντα ἔτας
ἔτη, 38.) ἔτος ὑπὸ Ἰοφῶντος
τῷ υἱῷ ἐπὶ τέλει τῷ βίῳ πα-
ρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς
δικασαῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολο-
νῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τῷ δρᾶ-
ματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει,

XIII. Sophocles tragicus vates
hausto vuae acino suffocatus est,
vitaeque suae terminos quinto &
nonagesimo anno clausit. Hic a
filio Iophante sub ipsum transi-
tum ad mortem delipientiae po-
stulatus, recitauit iudicibus Oedi-
pum Coloneum, atque tam sanae
mentis se esse hac fabula declara-
uit, vt iudices ipsum vltra quam
dici

35. Σοφοκλῆς ---- ῥᾶγα Σαφυλῆς) *Anthologia* III. 15. pag. 396.

Ἐσβιάθης γυναιὶ Σοφίκλῆς, ἄνδρος αἰοιδῶν,

Οἶνω πὸν Βάκχῃ βέτρυν ἐρεπτόμενος.

Alii aliter narrant, & mortis causam aiunt fuisse nimium gau-
dium ob victoriam Tragicam.

36. καταπιὼν) *Deglutiens*. Vide de hoc significato V.C. *Berglerum*
ad Alciphronis epistolas pag. 86.

37. πέντε καὶ ἐννῆκοντα ἔτας ἔτη) Tam diu enim Sophoclem inter
vivos numeratum fuisse, ostendit *Tan. Faber* in vitis poetarum
Gaecorum tomo X. thesauri Gronouiani col. 775.

38. ἔτος ὑπὸ Ἰοφῶντος) *Cicero* de Senectute pag. 155. *Sophocles* ad
summam senectutem tragoedias fecit, qui propter studium cum rena
familiaritatem negligere videretur, a filio in iudicium vocatus est --
tum senex dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat, & pro-
xime scripserat, Oedipum Coloneum recitasse iudicibus, quaesisseque,
num illud carmen desipientis videretur? quo recitato, sententia iu-
dicum est liberatus. Addantur *Valerius Max.* VIII. 7. *Camerarius*
prolegom. ad Sophocl. p. 16. & in commentar. ad eiusdem Oe-
dipum Colon. p. 352.

ὡς τὴν διασῶς, τὸν μὲν 39)
 ὑπερθαυμάσαι κατὰ τὴν ἡφίστα-
 θαι δὲ τὴν οὐκ αὐτὰς μανίαν. 40)
 Κρατῖνος δὲ, ὁ τῆς κωμωδίας ποιη-
 τῆς, ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνεήκοις
 ἔτασιν ἐβίωσε. καὶ πρὸς τῇ τέ-
 λει τῇ βίῃ διδάξας τὴν Πυτί-
 νην, καὶ νικήσας, μετ' ἑὸν πολὺ
 ἔτελεύτα. καὶ 41.) Φιλῆμον
 δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρα-
 τῖνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνεήκοις ἔτη
 βίης.

dici potest admirati, filium, ut
 pote male sanum, condemnarint.
 Cratinus, poeta comicus, diem vi-
 dit supremum septimo & nonage-
 simo aetatis anno, circa exitum
 vitae cum recitasset fabulam
 Pytinen, eaque victor euasisset,
 non multo post vitam edidit. Pa-
 riter Philemon Comicus, aequae ut
 Cratinus, septem & nonaginta an-
 nos

39. ὑπερθαυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen
 sumum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Vixit eo
 Noster in Zeuxide pag. 579. τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην. &
 verae hist. lib. I. pag. 660. ὃ δ' ὑπερθαυμάσας, & αὐτὸς ἐν μέρει τὰ
 καθ' αὐτὸν διεξέει. in apologia pro imaginibus p. 25. ὅπως ὑπερ-
 θαυμάσιαι, & ζηλωτὸν ὑποφανέσιν ἐπαυόμενον. Polyaenus VIII.
 8. p. 708. ὡς δὲ Προξίνας τὴν ἀρετὴν ὑπερθαύμαζε. Achilles Tatius
 lib. VIII. p. 503. αὐτὸς δὲ μετὰ τὴν κωμωδίαν ἐτραγῳδῆσεν ἤδη --- ὑπερ-
 θαύμαζα. Heliodorus VII. 15. p. 331. τὴν κάλλος ὑπερθαύμαζε.

40. Κρατῖνος) Inspecte *Menfis* biblioth. Atticam libro II. col. 1471.

41. Φιλῆμον) Vixisse annos XCIV. vel secundum alios CI. auctor
Suidas est, qui & risu suffocatum obiisse, & mortuum in lectulo
 iacentem fuisse repertum scribit. Posterius confirmatur ab *Apu-
 lei* florid. XVI. quamvis de mortis genere variet. *Commodum*
 ille animo edictū obtrigenerat, iacebatque incumbens toro, sim-
 lis cogi-
 tanti, adhuc manus volumini implexa, adhuc os recto libro impres-

βίῃ, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνῃ
 ἡραμῶν. 42.) Θεασάμενος δὲ
 τὸν τὰ παρὰσκευασμένα αἰψὺ
 σῦκα κατεσθίουσα, ὤρμησε μὲν
 εἰς γέλωτα καλέσας δὲ τὸν
 οἰκῆτην, καὶ σὺν πολλῶν ἑ
 ὁρῶν γέλωτι εἰπὼν προσδύνα
 πᾶ ὄνῳ αἰκράτῃ ροφῆν, ὥστε
 πνίγεις ὑπὸ τῷ γέλωτος, αἰπὲ
 ρθαι. κ. 43.) Ἐπίχαρμος
 τῆς κωμωδίας ποιητὴς, καὶ
 αὐτὸς ἐνεγκόντα, ἑ ἑπὶ τῇ
 λέγεται βίῃ. 44.) Ἀνα
 κρέων

nos natus, in lectulo quiescens de-
 cumbabat. Qui ut conspexit
 asinum praeparatas sibi ficus de-
 glutientem, in cachinnos effusus
 est, arcessitoque famulo, & maiori
 ac largiori cum risu asino me-
 rum sorbendum dari iussu, suffo-
 catus risu, interiit. Epicharmus
 etiam, poeta Comicus, ad septem
 & nonaginta annos vitam perdu-
 xisse dicitur. Anacreon lyricus
 vates

sum; sed enim iam animae vacuus, libri oblitus, & auditorii se-
 curus. In scena certantem clausisse diem ultimum refert Plutar-
 chus tractatu an seni sit gerenda Resp. p. 785.

42. Θεασάμενος δὲ τὸν) Valerius Max. IX. 12. Philemonem autem
 vii risus immoderati abstulit: paratas ei ficus atque in conspectu
 positas, asello consumentem, puerum, ut illum abigeret, innotamavit; qui
 cum iam comestis omnibus superuenisset, quoniam, inquit, tam tar-
 dus fuisti, da nunc merum asello. — et proinde orbinatorem dicti
 crebro anhelitu cachinnorum profectus, senile guttur salebris spiri-
 tus praegranauit.

43. Ἐπίχαρμος) Aeliano var. hist. II. 34. πᾶν σφόδρα προσβύτης au-
 dit. Laertius VIII. 78. annos XC. ei tribuit. comoedias illius percen-
 set Menysius ad Helladii Chrestomath. col. 973. seqq.

44. Ἀνακρέων) Veterum aequae ac recentiorum testimonia, de nume-
 ro annorum morteque Anacreontis, congescit praestantissimus
 Iesus Barnes in eius vita §. XL.

πρέων δὲ ὁ τῶν 45.) μελῶν ποιητῆς, ἔχοντες ἐν τῇ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ 46.) Στησίχο-
ρος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταύτῃ 47.)
Σιμωνίδης δὲ ὁ Κέως, ὑπὲρ τα-
βενήκοντα.

XIV. Γραμματικῶν δὲ,
48.) Ἐρατοσθένης μὲν δ' Ἀ-
γλαῦ

vates quinque & octoginta vixit
annos, sicuti & Stesichorus lyri-
cus; at Simonides Ceius ultra no-
nagesimum progressus est.

XIV. Denique ex Grammati-
corum classe Eratosthenes Cyre-
naeus

45. ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant lyri-
cum carmen, ut in *Attiano* de exped. Alex. M. lib. I. cap. 12. ὅτ' ἐν
καταλογῷ αὐτῷ, ὅτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, αὐτῷ αὐτὸ ἐν μέλῳ ἦσθαι Ἀλέ-
ξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit *Himerius* initio
orationis εἰς βασιλέα, in catalogo Vffenbachiano parte 2. col. 631.
& ibidem col. 633. μέλος Τύιον, carmen est Anacreonticum, siue
lyricum. De Anacreonte *Julianus* Misopog. ipso exordio: Ἀνα-
κρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίησθαι μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Tha-
letem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat *Plutarchus* vita Lycurgi p. 41.
Vnde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noiter sect. IX. p. 26. ipsum
Anacreontem & statim adpellat Stesichorum, quem alii λυρικὸν vo-
citant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatῷ CL. *Perizonius* ad
Aeliani IV. 26. p. 259.

46. Στησίχορος) V. dendi de eo commentatores ad Longinum sect.
13. *Mentzins* ad Hesych. Miles. p. 193. seq. *Vossius* de poetis Grae-
cis.

47. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κέως ὑπὲρ ταβενήκοντα) Octogesimo anno docuit
adhuc carmina, & in eorum certamen descendit, *Valerio Maxi-
mo* lib. VIII. cap. 7. testante, Attigisse annum LXXXIX. scribit *Sui-
das*.

48. Ἐρατοσθένης) Pretium operae erit *Confortinus* audire, qui cap.
IX. & huius aetateq; & aliorum quorundam, a Luciano haecenus
expositorum, ad hunc modum enarrat. In quo (LXXXI. anno)

γλαῦ Κυρηναῖος, 49.) ὃν ἔ μόνον
γρᾶμματικόν, ἀλλὰ καὶ ποιη-
τὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλό-
σοφον, ἔ γεωμέτρην, δι' ὃ ὀγ-
δοήκοντα ἔτος ἔζησεν ἔτη. καὶ
50.) Λυκούργος δὲ ὁ νομοθέτης
τῶν

naeus, Aglai filius, quem non
grammaticum modo, sed & poe-
tam, & philosophum, & geome-
tram iure quis dixerit, secundo &
octogesimo anno hac vita frui de-
siit; Lycurgus vero, Lacedae-
moq-

Plato finem vitae & legitimum esse existimavit, & habuit legiti-
mum. Hoc anno & Dionysius Heracleotes, ut vita abiret, cibo ab-
stinuit, & contra Diogenes Cynicus cibi cruditate in colicam solutus
est. Eratosthenes quoque, ille orbis terrarum mensur, & Xenocrates
platonius, veteris Academiae princeps, ad eundem annum vixe-
runt. Non pauci etiam per animi spiritum, molestius corporis su-
peratis, limitem istum transgressi sunt, ut Carneades, a quo tertia
Academia est, quae dicitur nona; vel Cleanthes, qui uno minus
centum explevit. At Xenophanes Colophonius maior annorum C.
fuit. Democritum quoque Abderitem, & Isocratem rhetorem fere
(forsan ferunt) prope ad id aetatis peruenisse, quo Gorgiam Leon-
tinum, quem omnium veterum maxime senem fuisse, & VIII, supra
C. annos habuisse constat,

49. ὃν ἔ μόνον γρᾶμματικόν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴν κ. σ. λ.) Ex vero hoc
ipsum elogio ornari constabit evolutentibus testimonia, quae vi-
rorum doctissimus, cuius memoriam laudesque expient anni
consequentes omnes, insignis ille Fabricius biblioth. Gr. III, 18. p.
471. seq. plena manu collecta subministrat.

50. Λυκούργος) Noli mirari, hunc ultimum inter doctos Graecos heic
obtinere locum. Ipse enim Lycurgus, ut quidam Strabone lib.
X. p. 464. teste, adfirmant, cum Homero in Chio insula congres-
sus est, eius certe poemata descriptis, ac primus vulgavit integra,
ut Plutarchus in eius vita, & Heraclides Ponticus libello de poli-
is Graecorum, post initium, memoriae produunt. Multos eum
aume

τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε ἔ
ὄγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι βροχί-
ται.

XV. Τούτους ἰδυήθημεν
βασιλῆας, ἃ πεπαιδευμένους
αἰθροῖσαι. ἐπεὶ δὲ §1.) ὑπερ-
βῆν ἐ' Ῥωμαίων τινάς, ἃ τῶν
τῶν Ἰταλίων οἰκησάντων μα-
κροβίαν ἀναγράψαι, τὺς σοί,
§2.) θῶν βυλομένων, §3.)
ἱερῶν

mciorum legislator, quinque su-
pra octoginta annos compleuisse
perhibetur.

XV. Hi fere sunt, quos colli-
gere potuimus, partim reges, par-
tim litteratos. Quandoquidem
vero promisi, me & ex Romanis,
& his qui in Italia habitant,
longaeuos quosdam, enarratu-
rum: eos tibi, Diis annuentibus,
prae-

numerasse annos vel inde patet, quod Spartanis per XLII. annos
praefuerit, secundum *Snidam* tomo II. p. 472. Vitae ejus annos
equidem non exprimit *Plutarchus*, id tamen refert, quod obierit
ἡλικίας γηγόνος, ἐν ᾧ ἐβίων ἔτι ἐ' πεπαιδευμένοι βυλομένοι ἀγαθῶν
ἔσι.

§1. ὑπερβῆν ἐ' Ῥωμαίων τινάς) Supra sectione octava.
§2. θῶν βυλομένων) *Xenophon* frequenter usurpavit hanc formulam,
indicante ex eo *CL. Raphaelio* ad epist. S. Iacobi IV. 15. Est similis
in *Luciani* nostri *Timone* locus p. 155. ἀλλὰ γὰρ μὲν, ἢν διδῶ θῶς, ἐς
νέωτα. *Heliodorus* VI. p. pag. 282, & VII. 5. pag. 306. θῶν νέωντος
extulit. *Lesbonax* oratione hortatoria p. 215. αἶτ: ἐὰν θῶς θῶν,
δίκην αὐτοῖς ἐπιθήσεται. Plura suppeditabunt *Hugo Grotius* ad 1.
Corinth. XVI. 7. *Rittershusius* cum ad *Saluvianum Massil.* pag. 262,
tum in sacris lectionibus *lib. I. cap. I. p. 5.* & *Brissolinus* formula-
rum *libro I. p. 69.*

§3. ἱερῶν βυλομένων) *Henr. Stephani thes. ling. Gr.* tomo I. col. 1643,
verba sunt: *Quin etiam superlativo gradu ἱερῶτατος διακρίν. inter-
dictum esse aliquis: ut apud Lucianum in fine Macroch. ἱερῶτατος
βυλομένων, id est θῶτατος, divinisissime, aut ὑπερβῶτατος, ut *Snidam* ἱερῶν
significare etiam ait τῶν ὑπερβῶ. Atque sic etiam *Aemilius A-
quensis,**

ἱερωτάτης Κυντίλλης, § 4.) ἢ ἄλλῃ
δηλώσομεν λόγῳ.

praestantissime Quintille, in altero
libro indicabimus.

quensis, qui exemplari suo adscripserat : *ῥθειστάς vel εὐσεβέστας*,
sine dubio ex thesauro illo Stephanico, quem alias frequentissi-
me consuluit & securus fuit. In corpore inscriptionum Grue-
riano col. 680. *μητρὶ εὐσεβεστάτῃ* occurrit, & *εὐσεβέστατῃ* col.
1027, nec non *Φίλῳ ἔτροφίμῳ εὐσεβεστάτῃ* col. 660, sicuti in La-
tinis inscriptionibus passim apud eundem *vir pietatis sanctissi-
mae, admirandae pietatis, praeses sanctissimus & rarissimus, consul
devotissimus, vir sanctissimus & pientissimus*, adhibeantur in titulis
illorum, qui magistratu publico functi sunt, quale officium Quint-
illus etiam Lucianeus gessit, cum uterque Quintillorum fratrum
consul fuerit. Possis ramen hoc loco etiam reddere *maximè
Quintille* : quicquid enim ingens & praeclarum est, Graecis
quandoque vocatur *ἱερὸν*, uti notant *scholia minora* ad Homeri
Iliad. A. 166, auctor *Etymologici magni* in *ἱερὸν ἰχθῦν*, atque *Fuch-
sius* ad Nic. Myrepsium de antidot. sect. I. c. 108.

§ 4. ἢ ἄλλῃ δηλώσομεν λόγῳ) Iste vero liber *vel intercidit, vel a
Luciano non est scriptus*, prout rectissime censet perfectae vir
eruditionis *Fabricius* bibl. Gr. libr. IV. parte I. cap. 16. pag. 497.
Quem defectum, aliqua ex parte, supplere potest *Phlegon Trallia-
nus*, qui potissimum *μακροβύτης* Romanos recensuit, quemadmo-
dum & *Plinius* VII. 48. & *Valerius Maximus* libro VIII. cap. 7. ac 13.
ex recentioribus vero hoc argumentum pertractavit *Zuingerus*
in theatro vitae humanae, volumine XVII. lib. 2. pag. 2455. seqq. &
Julius Barbaranus in officina, siue promptuario rerum electarum
tomo I. titulo XXII. pag. 297. ff. edit. Venet. an. 1569.

ERRATA.

Pag. 30, in versione post *nonagesimum* adde *secundum*, P. 36. post *supra*,
adiice, *centum annos patri*, Pag. 50. in notis versu penult. lege: *annos
LXXXII*. Si quae forsitan interpretentur alia, ea ut B. L. ipse emendare
velis, rogamus.

FINIS.